

ZÁPAS O DUŠI 125

Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!

LÉTO 2015
ROČNÍK 26

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

Křesťan v utrpení

Všechno napomáhá k dobrému
těm, kdo milují Boha,
kdo jsou povoláni
podle Jeho rozhodnutí.
(Ř 8,28)

OBSAH

List z Kostnice	2
Za Boží pravdou stát	3
Martinko – svědectví	
o Boží moci	12
Deset lekcí	
z nemocničního lůžka	13
Svědectví	
o milujícím Bohu	17
Nepromarněte	
svou rakovinu	19
Odsuzování Boha	25
Byl na kříži někdo spasen?	26
Je Ř 7,14–25 o nevěřících?	
– odpověď na dopis	33
Proč nepublikujeme	
autory z řad charismatiků?	
– odpověď na dopis	36
Současný dar prorocství	
a biblická kritéria	44

600 LET OD UPÁLENÍ M. J. HUSA

LIST Z KOSTNICE*Jan Hus*

Mistr Jan Hus, v naději sluha Boží, všem věrným Čechům, jež Pána Boha milují a budou milovati, žádost svou vzkazuje, aby Pán Bůh dal jim v své milosti přebývati i skonati a v radosti nebeské na věky přebývati. Amen.

Věrní a Bohu milí páni a paní, bohatí i chudí. Prosím vás a napomínám, abyste Pána Boha milovali, Jeho slovo velebili a rádi slyšeli a plnili. Prosím vás, abyste pravdu Boží, kterou jsem vám z Božího zákona a řečí svatých psal a kázal, abyste drželi; prosím také, jestliže by kdo ode mne slyšel na kázání nebo soukromě co proti pravdě Boží, anebo ač bych kde psal (což doufám Bohu není), aby toho nedržel. Prosím také, jestliže by kdo vídal mé lehké obyčeje v mluvení nebo ve skutcích, aby se jich nedržel, ale aby za mě Boha prosil, aby mi Bůh ráčil odpustit. Prosím, aby kněží dobrých obyčejů milovali a velebili, a je ctili, a zvláště, jež pracují ve slově Božím.

Prosím, abyste se varovali lstivých lidí a zvláště kněží nehodných, o nichž dí Spasitel, že jsou v rouše ovčím, ale uvnitř vlni hltaví. Prosím, abyste své chudině milostivě činili a spravedlivě ji spravovali. Prosím měšťany, aby své obchody vedli spravedlivě. Prosím řemeslníky, aby věrně své dílo vedli a jeho požívali. Prosím sluhy, aby svým pánům a paním věrně sloužili. Prosím mistry, aby jsouce dobře živi, své žáky věrně učili, nejprve aby Boha milovali, pro Jeho se chválu učili a pro prospěch obce a pro své spasení, ale ne pro lakomství, ani

ZÁPAS O DUŠI © vydává Reformace.cz, Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012
 Redakce a administrace: Veleslavínova 14, 400 11 Ústí nad Labem
 Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal
 Redakční rada: Daniel Adamovský, Radovan Hynek, Petr Papež, Julie Petrecká, Klára Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý
 Číslo 125 vyšlo 24. 7. 2015, ev. č. MKČR: E 11180
 Fotografie na titulní straně: Klára Steiger
 Tiskne Grafotechna print, s. r. o., Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky
 Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
 ISSN 1804-2880 (Print)
 ISSN 2336-8330 (Online)

pro světské zvelebení. Prosím studenty i jiné žáky, aby své mistry v dobrém poslouchali a následovali, a aby se pilně pro Boží chválu a pro spasení své a jiných lidí učili.

Prosím všechny dohromady, aby pánům, panu Václavovi z Dubé, odjinad z Leštna, panu Janovi z Chlumu, panu Jindřichovi z Plumlova, panu Vilémovi Zajícovi, panu Myškovi a jiným pánům z Čech a Moravy, i věrným pánům Polského království děkovali a i jich pilnosti vděční byli, že oni jako Boží stateční obránci a pomocníci pravdy postavili se proti všemu sboru častokrát, dovoďíce a odpovídající k vysvobození mému a zvláště pan Václav z Dubé a pan Jan z Chlumu, jimž věřte, co budou praviti; neboť oni byli ve sboru, když jsem já odpovídal po několik dní. Oni vědí, kteří Čechové a kterak mnohé a nehodné věci na mě vedli, kterak veškerý sbor proti mně křičel, kterak jsem já odpovídal, což na mně žádali. Prosím vás také, abyste za Jeho Milost římského a českého krále Pána Boha prosili, i za královnu svou, i za pány, aby milý Pán Bůh s nimi přebýval v milosti nyní a potom ve věčné radosti.

Psal jsem list tento vám v žaláři v okovech, čekaje nazítří na smrt odsouzení,

maje plnou naději v Bohu, abych pravdy Boží neustupoval a bludy, které na mně křiví svědkové svědčili, abych se neodpřisáhl. Kterak se mnou Pán Bůh milostivě činil, a se mnou je v divných pokušeních, poznáte, až se u Boha v radosti z Jeho milosti shledáme. O mistru Jeronýmovi, mém milém tovaryši, nic neslyším, než že jest v těžkém vězení smrti čekaje, jako i já, a to pro svou víru, kterou statečně Čechům ukazoval; a Čechové naši nejukrutnější nepřátelé dali nás jiným nepřátelům v moc a ve vězení.

Prosím, abyste za ně Pána Boha prosili.

Také prosím vás, zvláště Pražané, abyste na Betlém laskaví byli, dokud Pán Bůh popřeje, abyste tu slovo Boží kázali. Pro to místo ďábel se rozhněval a proti němu faráře a kanovníky vzbudil, spatřiv, že se jeho království v tom místě rušilo. Doufám Pánu Bohu, že to místo zachová do své vůle, a učiní v něm prospěch větší skrze jiné, než skrze mne nestatečného učinil. Také prosím, abyste se milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli.

Dán list v pondělí v noci před svatým Vítem, po dobrém Němci (pozn. red. – 10. června 1415).

ZA BOŽÍ PRAVDOU STÁT (MISTR JAN HUS)

Petr Papež

Proč se dnes ještě zabývat podrobnostmi ze života středověkého kněze? Důvodem je zcela jistě to, že Hus se svou smrtí v Kostnici stal někým významným a nevymazatelným. Svým životem a obzvláště svou smrtí příliš vystupuje do popředí,

než aby mohl být zapomenut. Jako k takovému k němu sotvakdo mohl či může zůstat lhostejný. Ani my v dnešní době k němu ještě nejsme zcela lhostejní, vždyť se dostal mezi 10 největších Čechů, i když si s ním často nevíme rady a ne-

chápeme jeho význam. Když se podíváme do historie, vidíme, že s Husem se nějakým způsobem znovu a znovu vypořádávalo mnoho různých skupin lidí. Buď ho pravověrně následovali nebo se pokusili ho odsoudit či jeho význam zlehčit nebo si ho přisvojili po své vlastní potřebě a zájmy. Ještě minulý, komunistický, režim Jana Husa hojně využíval, protože stál o charakterní vzory a hrdiny, a těch skutečných měl pohřchu málo.

Naše dnešní společnost, zdá se, ztratila zájem o hrdiny a důvěru v ně. (Vyměnili jsme je za celebrity, lesklé, ale převážně prázdné postavičky, které plní přední stránky časopisů a jsou stejně tak ploší jako ty stránky.) I tak bych se chtěl pokusit sundat z Husa množství kabátů, do kterých ho skupiny různých zájmů oblékly a které mu nesedí. Dělán to s nadějí, že pak se před námi objeví takový, jaký skutečně byl. A možná, že pokud pochopíme podstatu a cíl jeho života, bude před námi člověk, kterého stojí za to následovat.

Různými skupinami byl a je Hus označován za předchůdce komunistů, za nacionalistu, mravokárného etika, humanistu a další. Tyto jednotlivé důrazy byly považovány za podstatné. Je pravda, že z určitého pohledu nejsou s Husem spojovány neopodstatněně. Jak napsal už Fr. Palacký, husitská revoluce byla kromě náboženského (tedy lépe řečeno křesťanského) i národním a sociálním hnutím. Národnostní a další aspekty se dají vyzorovat i u Husa, jehož jméno celé husitské hnutí přijalo. Avšak tyto tři aspekty – náboženský, národní i sociální – nemohou být zastoupeny stejnou mě-

rou. Jak připomíná profesor Ferdinand Seibt, „v husitské době počíná vše náboženským životem“ – a chtělo by se dodat u Husa je nejen alfou, ale i omegou.

Různé aspekty života jsou u Husa náboženstvím ovlivněny a jsou mu podřízeny. Křesťanská víra je, jak upozorňuje Ferdinand Seibt, namířena jednoznačně univerzalisticky. Neplatí v ní žádné národnostní hranice. Proto by bylo velikým zjednodušením vyložit boj proti některým Němcům jako čirý nacionalismus. S Němci na univerzitě Hus nebojoval čistě proto, že byli Němci, ale obzvláště proto, že zastávali podle Husa mylné názory. Později, když šlo o Kutnohorský dekret, také proto, že považoval poměry na univerzitě za nespravedlivé, vzhledem k tomu, že se změnilы původní podmínky, za kterých byly tyto poměry ustanoveny. Mimochodem věci se komplikují také tím, že musíme přece jen rozlišovat mezi českými Němci a Němci pocházejícími opravdu z území Německa. Také si připomeňme, že husité byli i v Německu. A přece také další reformátor označovaný za nacionalistu, Martin Luther, neměl nakonec problémy přijmout Husa za svého, když napsal, že byl husita, aniž to věděl. Nakonec si uvědomme, že mnozí Husovi nepřátelé byli Češi. Hus samozřejmě miloval svůj národ a svou zemi. Šlo mu i o český jazyk. Ale šlo mu především o to, aby zde bylo věrně zvěstováno evangelium a aby na Čechách nespočívala skvrna podezření z kacířství.

Stejně jako s národnostním aspektem je tomu s aspektem sociálním. U Husa nejde v první řadě o sociální aspekt, slovy

marxismu o třídní boj. Nutnost sociální spravedlnosti a určité nápravy společnosti u Husa vyplývá nutně z jeho postojů náboženských. Například nebojuje obecně proti bohatým lidem, ale proti bohatým církevním představitelům. A ani proti těm nebojuje proto, že jsou bohatí, ale proto, že jejich bohatství má záporný dopad na náboženský život. Viděl, že pro tyto lidi je bohatství kost, o kterou se perou jako psi a tento boj chtěl vyřešit tím, že by jim kost sebral. Ovšem Hus, na rozdíl od některých svých předchůdců, současníků i následovníků, netoužil žít v komunitě, kterou bychom mohli nazvat s ohledem na majetek socialistickou. Hus sám sice pocházel z chudé rodiny a neměl v podstatě žádný majetek, i když nemůžeme zastříť, že o získání určitého postavení v mládí usiloval. Nicméně Husovi skutečně nešlo o to, aby chudé vrstvy dostaly do rukou moc. Vždyť tento chudý univerzitní mistr se čile stýká či koresponduje s mnohými šlechtici, nejen s chudými lidmi. Jeho smýšlení šlo napříč žebříčkem společenského postavení. V Kostnici se do posledních chvil opírá o svého šlechtického dobrodince Jana z Chlumu. Tváří tvář těmto skutečnostem těžko ob stojí interpretace Husa jako předchůdce marxistické revoluce.

Ukazuje se tedy, že Husa musíme interpretovat v úzké spojitosti s náboženstvím. Ale i zde si musíme dávat pozor, jelikož Hus nesnese výklady rozvolněné náboženského rázu. Například u něj neobstojí výklad, který ho označuje za pouhého moralistu, kterých už před ním bylo mnoho. Husovi nešlo pouze o to, aby se náboženský systém i jeho jednotliví představitelé

zreformovali navenek. Šlo mu o reformu mnohem dalekosáhlejší, která vyžadovala proměnu vnitřního života v závislosti na víře v Ježíše Krista. Chápal, že jedině člověk povoláný a proměněný Boží milostí bude skutečně usilovat o čistotu křesťanského společenství.

S ohledem na náboženskou rovinu jej také nemůžeme spojovat s výkladem liberálních teologů, kteří ho přijali za svého jako bojovníka za svobodu svědomí. Podle jejich výkladu by tedy byl hrdinou všech, kteří chtějí mít nějaký svůj názor. Jeho hlavním odkazem by bylo, že můžeme mít názor odlišný od ostatních lidí, i kdyby představovali většinu. Byl by člověkem, který by nás učil stát za svou pravdou, jak se o tom zpívá v populární písničce Spirituál kvintetu. Ovšem takový pohled by nám Husa nepředstavoval věrně.

Pokud tedy Hus není nacionalistou, socialistou ani obecně nábožným člověkem, humanistou či moralistou, kdo je? Všechny zmíněné výklady nám berou mnoho z Husa a ukazují nám pouze to, co není podstatou jeho osobnosti a potažmo jeho velikosti. Když chcete odpověď na tuto otázku, „Kým Hus je“, musíte se znovu vrátit k jeho mučednické smrti, která jeho velikost zvěčnila. Jen tak se dostanete k jádru jeho osoby. Neboli si musíte položit otázku: Za jakou myšlenku nebo pravdu položil svůj život? Proč Mistr Jan Hus vlastně zemřel? A ta podle mne jediná správná odpověď je taková, která tak či onak vyjadřuje, že stál za Boží pravdou. Ať už mluvíme o věrnosti Ježíši Kristu nebo oddanosti Božímu slovu, vždycky tím společným jmenovatelem je boj za Boží prav-

du. Je to tedy určitá pravda. Je to pravda s velkým P, protože pochází od Stvořitele a Pána celého světa. Hus je tedy člověk Boží, biblické pravdy.

Ovšem s takovou odpovědí si v dnešní době a společnosti nevíme moc rady. Je to něco, co nechápeme a co jde mimo nás. V první řadě máme pochybnosti o existenci objektivní pravdy obecně – ať už ji nazveme Boží nebo nějak jinak. A tak boj o Boží pravdu odsouváme do propadliště dějin a zamýšlíme se nad osudem člověka Jana Husa, který se prostě nechal semlít mocnými počátky 15. století za něco, o čem si myslel, že je to pravda. Jak jsem si přečetl v jedné diskusi na internetu: „Pro obyvatele České [sic] kotliny pak zůstává zejména ikonou a paralelou s Janem Palachem.“ Nakonec si na začátku července přečtete noviny a uvidíme, jak se národ jako každý rok vypořádá s uznávaným, ale nepochopeným státním svátkem Upálením Mistra Jana Husa. Z novin, konkrétně Lidových, byl na husovské ekumenické konferenci v Bayreuthu, která se konala v roce 1993, několikrát citován úryvek z článku od Karla Steigerwalda. Ten napsal:

„Pravda a lež kostnického bojovníka nebyla vyřešena, nýbrž zapomenuta: obě vešly společně do dějin lidstva a přenechávají nám jediný rozumný odkaz – přemýšlet o ohni, humanitě, mocenském aparátu tehdejšího svatého stolce, o odvaze na hranici, se kterou ta jedna strana zastupovala Boží pravdu. Dnes už to jistě není přemýšlení o hledání Boží pravdy, nýbrž přemýšlení o lidském osudu.“

Vzdali jsme se toho, že bychom rozsuzovali, kdo v Kostnici měl pravdu. Přemýšlejme raději jen o životním příběhu nešťastného Mistra Jana. A tak se v záplavě příběhů, které nám servírují média, jeho příběh stává jedním z mnohých.

Ano, neuškodí „přemýšlet o ohni, humanitě, mocenském aparátu“, ale měli bychom se zamyslet i nad bojem o pravdu v Husově odkazu. Vždyť už se ani neptáme, zda pravdu měl Hus nebo papežský koncil. Proč by nakonec nemohly mít pravdu obě strany? Třeba není na vině ani jedna strana a došlo pouze k tragickému omylu. Otázka po pravdě je dnes téměř nemyslitelná, protože volá po měřítku objektivní pravdy, kterým je v tomto sporu nepochybně Boží slovo, které naše ateistická společnost nehodlá vzít na vědomí.

Je však zřejmé, že pro Husa existuje vyšší zákon než lidské zákony. Na tento zákon vydaný Bohem se neustále odkazuje. To ho vede do sporů s lidmi, i když jsou to lidé v náboženské hierarchii, kteří by se podle Husa měli také řídit vyšším zákonem Božího slova. Tomuto zákonu se Hus rozhoduje podřídit svůj život, ať to stojí, co to stojí. Nehledí na úsměvy nebo kárání světa a v Knížkách o svatokupectví vyznává: „Dospěl jsem k rozhodnutí, že je lépe strpět smrt za pravdu, než dosáhnout hmotné odměny za lichotky.“ Tato podřízenost pravdě dává jeho životu dynamiku, která, jak na to poukazují mnozí pisatelé, se dá vyjádřit slovy Petra a apoštolů z knihy Skutků apoštolských (5,29): „Boha je třeba poslouchat, ne lidi.“ Apoštolům zakazovali kázat Ježíše Krista, i Hus dostal takový zákaz. V takových

chvilích se ale Hus nehodlá řídit příkazy lidskými, byť církevními. Mathew Spinka shrnuje Husovo smýšlení takto: „Přikazují-li kněží nebo světšší vládcové něco v souladu s Kristovým učením, jsme povinni poslouchat. Mnozí však učí, že musíme poslouchat své nadřízené ve všem, ať je to cokoliv, ať jsou dobří nebo zlí. To však Hus naprosto odmítá, jak to dokazuje jeho neústupnost, když mu zakázali kázat. Žádný kněz, který je schopen kázat a touží sloužit lidu, by neměl uposlechnout, zakazují-li mu kázat, i kdyby zákaz vydal sám papež. Sluší se více poslouchat Boha než lidi.“

Husovi samozřejmě nejde jen o samotné kázání, záleží mu také na obsahu učení, protože ten je rozhodující po pravou víru. Jde mu o to, v duchu příběhu o apoštolích, aby bylo hlášáno evangelium, že Ježíš je Spasitel. Postaví se tak nejen proti zákazu kázat, ale také proti praktikám, které lidé nevedly k pravé víře v jediného Spasitele Ježíše Krista, ale k uspokojení na základě odpustků. Ve své sbírce kázání Postila prohlásil: „Proto ať si papež či jiný kněz, jak chce, říká: ‚Odpustím ti tvé hříchy a přestoupení.‘ Neosvobodí-li člověka Pán Bůh na základě upřímného pokání, pak jej kněžské prohlášení spasit nemůže.“ Husovi jde tedy o důvěru v pravdu o spasení, tak jak ji učí Písmo. Správně věřit znamená důvěřovat ve vše, co je nezbytné pro spásu. Na tom máme povinnost pevně trvat, ne na výrocích kněží nebo papeže, protože ty jsou omylné a pouze více či méně pravděpodobné.

Když jsme se tedy teď krátce zabývali Husovým životním principem, pojďme

se podívat na tři životní střety, ve kterých Hus stál za Boží pravdou, která po něj byla vzácnější než pravda lidská a vlastně než cokoliv pozemského:

1. Střet s církví, ve kterém se Hus odvolal k Ježíši Kristu

Hus byl několikrát dán papežskými úředníky do klatby, poprvé jmenovitě českým arcibiskupem Zbyňkem, svým dřívějším zastáncem. Byl nucen odevzdat Wyclifovy spisy a bylo mu zakázáno kázat. Když Hus nenacházel z této situace cestu ven, došlo nakonec ke zcela výjimečné události – Hus se 18. října 1412 odvolal k Ježíši Kristu. Církevní historie před ním znala různá odvolání proti rozhodnutí k jiným instancím – k příštímu papeži, ke koncilu i v jistém obecném smyslu k Bohu. Znala také různé „lomikarovské“ výzvy. (Mimo chodem, Petr degli Stephaneschi, který ztížil Husovu klatbu, se sám čtyři roky před tím odvolal proti papeži Řehoři XII. k Všemohoucímu Bohu a k všeobecnému koncilu.) A přestože Hus dokonce ve svém odvolání uvádí několik svých předchůdců, například Jana Zlatoústého, jeho odvolání je ojedinělé, protože se odvolal proti rozsudku proti vlastní osobě a pouze k Ježíši Kristu. To ve srovnatelné situaci neudělal snad nikdo před ním. Pokud si chcete přečíst podrobnosti o Husově odvolání, doporučuji vám článek Jiřího Kejře „Husovo odvolání od soudu papežova k soudu Kristovu“, který je přístupný na internetu (www.etf.cuni.cz/kat-cd/kejr.htm).

Odvolat se proti papežskému stolci ke Kristu bylo kacířstvím nejhrubšího zrna. Bylo pohrdáním svrchovanou autoritou

církve. Něco takového tehdejší kanonické právo neznalo. A když toto odvolání znovu Hus připomenul na kostnickém koncilu, koncil takové odvolání naprosto nepřipustil. Jak říká Jiří Kejř: „Obhajoval-li pak před koncilem opětovně své odvolání a dovozoval jeho užitečnost, opřenu o výklad Kristovy spravedlnosti a neomylnosti, vysloužil si od shromážděných otců jen výsměch.“ Můžeme situaci zhodnotit tak, že se Hus provinil tím, že vnesl do práva svou vlastní víru v osobního Spasitele, jelikož věřil, že rovina práva má být podřízena morální či teologické rovině. Hus znovu prokázal svoje odhodlání stát na principech Písma, i když za to byl a je kritizován po netaktičnost. Vidíme tedy, že jeho odvolání ke Kristu je zcela v souladu s jeho přesvědčením, že člověk má právo odepřít poslušnost, pokud je mu dáván příkaz, který se přičí Boží vůli a tedy objektivní morální pravdě zjevené v Písmech svatých.

2. Střet s kostnickým koncilem, ve kterém Hus neodvolal

Husovi se samozřejmě nedostalo soudu, který by se řídil podle měřítka, které on považoval za jediné správné. Místo toho nakonec musel do Kostnice, která byla naprosto světskou záležitostí. Ukazují to i určité události, které se v tomto městě na břehu Bodamského jezera odehrály během koncilu. Víte, že podle svědectví kronik se čtyři roky, po které koncil probíhal, vyznačovaly hýřením, pijáctvím a zvráceností? Například v jednom okamžiku zmizelo asi 500 lidí, kteří se nejspíš utopili v jezeře.

Samozřejmě, že tyto skutečnosti nemožnou přímo dokázat pochybný charakter

Husových soudců, i když ti by zřejmě mohli proti některým nepřístojnostem zasáhnout. Ovšem to neměli Husovi soudci v plánu. Sešli se, aby řešili důležitější problémy. Na programu měli tři hlavní body. Za prvé chtěli skoncovat s papežským schizmatem, které znemožňovalo jednotu církve a celkově ztěžovalo situaci v Evropě. Místo jednoho papeže totiž byli v té době tři, a já nemůžu nepoznamenat: kdoví, který byl ten správný. Všechny papeže se jim podařilo sesadit a zvolili si papeže nového, který přijal jméno Martin V. (mimořádně, Martin V. se pokusil později vydat zákaz odvolání proti papeži). Za druhé chtěli projednat virus českého kacířství – tedy Husa. Všeobecně víme, jak to dopadlo. Za třetí se chtěli dohodnout, jakými reformami odstranit některé nešvary v církvi.

K tomu bodu se téměř nedostali. Dr. Jan Tait zhodnotil jejich snažení takto: „Ve své slepotě jednal koncil o prvním, nejméně důležitém bodu [tedy o sesazení papežů a nastolení nového], neúčinněji. Pokud jde o druhý bod [české kacířství], zničili a pošlapali to, co měli přijmout, a vůbec se nepokusili o naléhavé řešení třetího bodu [nápravy církve], který tedy ve své svrchovanosti vykonal Duch svatý o století později.

Snad toto nastínění pozadí koncilu postačí. Naším cílem není podrobně se zabývat celým procesem. Chceme nadále sledovat, jak se liší přístup Husův a přístup koncilu. Podívejme se nejdřív na to, jak koncilní reformátoři jednali s Mistr Janem a jak jednali s papežem Janem XXIII., kterého sesadili. Výmluvně

nám to znovu ukáže, jak se liší přístup Husův a jejich. Jde o dva propastně odlišné myšlenkové směry. (Rozdíl je tak propastný, že Hus se v Kostnici koncilu nepodřídil a neodvolal.) Uvidíme, jak Hus jedná na základě pevných biblických ideálů, ale koncil jednal převážně na základě politikaření, prospěchářství a účelnosti dle dané situace.

A to je bohužel pravda i o členu koncilu, francouzském reformátorovi Jeanu Gersonovi. Ten kritizoval mnoho špatností v církvi. Jednou prohlásil, že katolickou církev vidí jako starce klopýtajícího nad propastí. Dokonce na koncilu prosazoval svůj názor, že lze v zájmu sesazení papežů a nastolení pořádku porušit církevní zákon, což však byl právě projev účelovosti. Systém tří papežů prostě nefungoval a tak bylo třeba stůj co stůj s tím něco udělat. Gerson chtěl úpravy, ne změny. Jeho cílem bylo, aby se lidé církve znovu báli. Jistě nezastával Husovo přesvědčení, že něco konstantního stojí nad církevním zákonem, tedy nad rozhodnutími omylných lidí.

Gersonovu snahu o sesazení papeže v jeho mysli od počátku doprovázelo přemýšlení o tom, co udělat s papežem po jeho sesazení. A tak byl Jan XXIII., civilním jménem Baltazar Cossa, brzy po své prohře dosazen jako kardinál. A to přesto, že v jednu příhodnou chvíli utekl z koncilu a musel být pronásledován a zatčen. Proto se také v červnu 1415 octl ve vězení s Husem. A to také přesto, že to byl člověk naprosto neduchovní, ba naopak. Vlastní koncil, a nejen koncil, o něm prohlásil: „Je znám po celém světě jako utlačovatel chudých, pronásledovatel spravedlivých,

podporovatel bezpráví, opora svatokupectví a ctitel těla, vzor neřestí, nepřítel vší ctnosti, zrcadlo sprostoty, zanedbává valné shromáždění, protože je vždy ponořen do spánku nebo do svých zábav, a všichni, kdo ho znají, mluví o něm jako o ztělesněném ďáblu.“ Ironií je, že koncil si ho sám před několika málo lety zvolil jako nejlepšího z nejlepších. Vyčníval nad nimi tak vysoko, že po staletí žádný papež nepřijal jméno Jan, až konečně v roce 1958 papež přijal jméno Jan, opět XXIII., jako by ten první neexistoval. Kuriozitou je, že kostnický koncil Cossa stejně považoval za skutečného papeže.

Na druhé straně byl Hus od počátku brán jako rušivý element. A nic nepomohlo, že byl považován za člověka charakterního a ctnostného. Podle lidí, kteří ho znali nejlépe, tedy podle jeho druhů a žáků, byl „mužem nevýslovným, skvoucím zrcadlem svatosti, polnicí hlasně zvučící, neúnavným kazatelem pravdy, ústy božskými a ve všem mistrem života, jemuž nepoznali rovného...“ Dokonce i svědci z druhé strany mluví o jeho ryzím charakteru.

Ovšem na rozdíl od Jana XXIII., který se podřídil – konec konců byl jedním z církevních vedoucích, Hus nepřistoupil na hru koncilu. Koncil se totiž do konce snaží Husa přesvědčit, aby odvolal své názory. Opakovaně za ním chodili do vězení a snažili se s ním domluvit. Dokonce byli ochotni zprostit Husa některých článků obžaloby. Chtěli se dohodnout a Hus dokonce dostal od jednoho právníckého doktora dobře míněnou radu: „Kdyby ti měl koncil tvrdit, že máš jen jedno oko, bylo by tvou povinností přijmout, co říkají.“

Nabádal ho tedy, aby se zachoval účelově a podvolil se lidským rozhodnutím. Ovšem Hus zastával stanovisko, že cokoliv pravdivého nelze odvolat jen proto, že proti tomu stojí celý svět. Navíc některé body žaloby byly nepravdivé. Jedna Husova typická odpověď zněla: „Raději ať na mne položí mlýnský kámen a ponoří mne do hlubokého moře. Je mi lépe zemřít, než ve zbabělosti před pozemským trestem upadnout do rukou Páně a pak snad do ohně a věčné hanby.“ Kdyby Hus odvolal, mohl žít, i když by pravděpodobně dožil ve vězení. Hus se však neřídil takovými úvahami. Hus mnohokrát koncilu řekl, že přijme jeho napomenutí, když bude podloženo Písmem. To se samozřejmě nestalo. Proto se tedy Hus koncilu nepodřídil a neodvolal. Nemohl by žít s rozhodnutím, které by zapřelo pravdu a Ježíše Krista. Hus se totiž charakterně řídil zásadami, které mu tváří v tvář rozhodnutí o svém osudu nedovoľovaly jednat ve vlastní prospěch. Bill Higgins, autor knihy *Hus drží klíč*, je přesvědčen, že tyto rysy učinily český národ velkým.

3. Střet se Štěpánem Pálečem, ve kterém přišel o přítele

Jedním z těch, kteří přišli Husa do vězení přesvědčovat, byl Štěpán Páleč. Představte si tu situaci. Páleč byl ještě před pár lety Husovým přítelem a souputníkem, který se přikláněl k Wyclifovu učení, k Husovu pohledu na církev a ke kritice odpustků. Ovšem na koncilu už vstupoval jako Husův žalobce a svědek proti němu. A to tak horlivě, že dokonce jedna koncilní komise uznala, že Páleč formu-

loval příliš ostře svou obžalobu a částečně překrucoval citace z Husových děl. Jedno jeho vystoupení doprovázel „vášnivý výbuch nepřátelství“. Páleč vylíčil soudu, jak Hus nedbá rozhodnutí svaté církve, jak chce zlomit její moc a vyvlastnit majetek všech prelátů.

Proč ale dřívější přátelé stojí na koncilu proti sobě? Abychom mohli být svědky jejich rozchodu, musíme se vrátit do roku 1412. Ještě rok před tím, v roce 1411, stál Páleč na Husově straně při konfliktu s arcibiskupem Zbyňkem a při práci na Hedvičnické koleji, spadající pod Betlémskou kapli. Avšak rok 1412 byl bodem zlomu. Tehdy se v Praze začínaly prodávat papežské odpustky, proti kterým se Hus postavil. Páleč ovšem odmítl zastávat takovou nebezpečnou pozici. V tu chvíli se Páleč s Husem názorově s konečnou platností rozešli. U Páleče mělo váhu pravděpodobně několik faktorů: král Václav se stal ochráncem odpustkových obchodů, Páleč se stal čerstvě děkanem teologické fakulty, Páleč se nějakou dobu předtím na vlastní kůži setkal s inkvizicí, když byl na jedné cestě zajat a dlouho vězněně neslavným Baltazarem Cossou, pozdějším Janem XXIII. V každém případě se Páleč zachoval loajálně k rozhodnutí svrchované církve. I on v tu chvíli postavil církev nad pravdu. Pravdu určuje církev. Pokud se církev rozhodne pro desátky, je třeba se tomu podřídít (filozoficky se odklonil od realismu k nominalismu).

Hus kvůli Pálečově rozhodnutí stál před volbou, ve které si měl vybrat jedno ze dvou „Pé“: Pravda nebo Páleč. Sám Mistr Jan své dilema a rozhodnutí vyjádřil takto: „Přítel Páleč, přítelkyň pravda. Musím-li se roz-

hodnouti mezi oběma, je mou posvátnou povinností dát přednost pravdě.“ Tak se v roce 1412 s přítelem Pálečem rozloučil člověk, který měl mnoho přátel a mnoho je miloval, jak je vidět z jeho dopisů. A nejen že miloval, ale také je potřeboval, jak je vidět z přemíry radosti, kterou měl, když se před kostnickým koncilem k němu přiznal šlechtic Jan z Chlumu podáním ruky. V těchto souvislostech vás jistě zaujme skutečnost, že Páleč za Husem do vězení přišel z popudu Husa, který dokonce chtěl, aby byl Páleč jeho zpovědníkem. Jistě ho Pálečova zrada bolela, ale nakonec prokázal, že proti Pálečovi nechová nenávisť. Žádal dokonce Páleče o prominutí za

Nikdo nepatří ke království Kristovu, jímž je církev, není-li v pravdě synem, jehož mu Otec dal, a tom Jan ve 3. kapitole říká, že je nutné, „aby nezhynul, ale měl život věčný.“

(Jan Hus, O církvi, kap. 4)

to, že jej nazval podvodníkem. Hus věděl, že nedojde k nějakému konečnému smíření. S Pálečovým postojem nemohl souhlasit. Pravda mu byla nade vše, nemohl než se jí podřídit. Ale pravda ho nevedla k osobní nenávisťi, ale k tomu, aby žádal o odpuštění. Nechtěl své nepřátele ničit, jak je vidět v jeho dřívějším pojednání o inkvizici, ve kterém říká, že církev má být poslušná Kristova příkazu a kacíře má mít za pohana, ale nemá jej zabíjet.

Avšak smýšlení koncilu vedlo zcela opačným směrem. Koncil byl sám sobě svrchovanou autoritou a tak podobní, Husovými slovy, „farizeům a zákoníkům, kteří odevzdali Krista Pilátovi se slovy: „Nám nesluší nikoho zabíjet“, odevzdali Husa světské moci, aby zemřel upálením na hranici – psal se 6. červenec 1415.

Dovětek

Soustředil jsem se na Mistra Jana Husa z jediného pohledu – z pohledu jeho boje za Boží pravdu. I tak se do ní samozřejmě nevešly všechny relevantní citáty a podrobnosti událostí, které zmiňuji. Přesto doufám, že se mi podařilo věrně načrtnout něco z Husovy velikosti. Je zřejmé, že si můžeme

vybrat z Husova života to, co odpovídá našemu životnímu náhledu – ať už je to jeho morálnost, vlastenectví, přínos českého jazyku apod. Ovšem jádro, určující směřování jeho životní pouti, spočívá v jeho úsilí o poznání Pravdy v Božím slově, a v podřízení se takto poznané pravdě navzdory všemu. Jistě nemusíme

souhlasit s Husem ve všech podrobnostech jeho věrouky. Oproti Husovi máme výhodu dalších 600 let dějin. Ovšem základní princip, který vedl k Husově velikosti a na který navázala reformace v čele s Lutherem, Kalvínem a dalšími, zůstává stejný i dnes. Jak říká Bill Higgins, Hus drží klíč. A záleží jen na nás, zda se rozhodneme jej použít k proměně sebe samých i celé naší společnosti. Já jsem se rozhodl jako Jan Hus pro pravdu a pro Ježíše Krista, o němž tato Pravda svědčí.

Proto věrný křesťane! Hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, mluv pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti; neboť pravda tě vysvobodí od hříchu, od dábla, od smrti duše, a konečně od smrti věčné, kterou je věčné odloučení od milosti!

MARTINKO – SVĚDECTVÍ O BOŽÍ MOCI

Váš časopis sa u nás doma teší veľkej obľube. Ďakujem Vám za dobrú prácu a vernosť Pánovi.

Chcela by som Vám zaslať svedectvo o Božej добрote v našich životoch, ktorú môžeme prežívať ako rodina s dieťaťom

Bylo jaro roku 2013. Moje dvě dcerky si hrály se svými vrstevníky, zatímco my, maminky, jsme diskutovaly o tom, že se máme vždy radovat v Bohu a chválit Ho. Rozebíraly jsme příklad neznámých rodičů, kteří děkovali Bohu za své dítě narozené bez rukou i nohou, a tvrdili, že právě skrze toto dítě jim Bůh velmi požehnal. Padla námitka, že nemůžeme vědět, jak bychom se zachovaly my, jelikož máme všechny zdravé děti. Pohladila jsem své velké těhotenské břicho, a s bázní, ale odhodlaně jsem řekla: „Zatím to vypadá, že je všechno v nejlepším pořádku, ale pokud by nebylo, ať Pán dá, aby byla moje radost založena vždy v Bohu.“

V každém ohledu to bylo dokonalé těhotenství. Když se však náš Martinko narodil, lékařka se vyjádřila, že má určité rysy, které mohou znamenat postižení. Pátý den nás sanitka odvezla na genetiku. Martinkovi vzali krev na rozbor. Výsledky měly být za osm týdnů.

Byla to velmi dlouhá doba. Bylo hodně času na modlitby. Nemohli jsme se s manželem modlit za to, aby byl Martinko zdravý – to jediné, za co jsme dokázali upřímně prosit, bylo, aby se stala Boží vůle a aby

s genetickým ochorením. Ak uznáte za vhodné, aby slúžilo na povzbudenie aj ostatným čitateľom Zápasu o duši. V prípade záujmu mi, prosím, poskytnite e-mailový kontakt.

Za odpoveď ďakujem, Z. P.

byl spasen, ať se děje cokoliv. Konec konců, Boží vůle mohla být i to, aby byl zdravý.

Výsledky přišly pozitivní, diagnóza zněla syndrom kočičího mňoukání. Martinkovi chybí kousek pátého chromozomu. Jedná se o vzácné onemocnění, a nikdo, včetně lékařů, nám o tom nedokázal říct více. Zjišťovali jsme, že ho čeká zaozobávání v psychickém i fyzickém vývoji, potíže s mluvením, potenciálně autismus a jiné zdravotní problémy.

Navzdory nejistotě a neznámému vládl v mém srdci celou dobu pokoj. Bůh ví, co dělá, a ani Martinko není náhoda. Naše jarní sesterská konverzace mě na tento okamžik připravila. Modlili jsme se s Peterem za Boží vůli, a Jeho vůle se stala na 100%. Bůh se touží oslavit v Martinkovi přesně v takovém, jaký je, a jen On sám určí, jak.

Dnes je našemu synkovi 20 měsíců (pozn. red.: napsáno v dubnu 2015). Neumí chodit, dokonce ještě nedokáže ani bez opory sedět. Každý den vyžaduje speciální péči, cvičení. Jeho trávení je ztížené a vyžaduje speciální dietu, protože jinak má bolesti a zvrací. Přesto roste, i když podstatně pomaleji než ostatní děti. Pro nás je vzácné, že už dokáže udržet oční kontakt, papá tužší stravu ze lžičky

a pije z hrnečku, dává nám pusinky, projevuje radost ze hry a už začal říkat „máma“. Když se na veřejnosti sám rozhoupe v autosedačce – vajíčku, vždy tím pobaví kolemjdoucí. Těší se ze svých sestřiček a ony z něj. Je to milý chlapeček, skutečný dar od Hospodina.

Naším příběhem chci vzdát chválu Bohu. Naše radost z Něho se nijak nezmenšila ani navenek „nepříznivými okolnostmi“. Máme úžasného Boha, který je věrný svým zaslíbením. On si nás vykoupil z hříchů skrze smrt a zmrtvýchvstání svého Syna, Pána Ježíše Krista. Skrze víru v Jeho Syna máme přímý přístup k Bohu a jsme dědici Jeho zaslíbení. Ano, výchova a péče o postižené dítětko může být náročnější, ale o to více můžeme zakoušet pravdivost Božích výroků, že On na nás nikdy nedopustí více, než dokážeme unést, že v Něm

je naše odpočinutí, nebo že „ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení“ (Iz 40,31). Jsem přesvědčen, že život v naší rodině ničím netrpí. Těšíme se všichni jeden z druhého, včetně Martinka, a společně z Pána Boha. Někteří by mohli namítnout, že Martin je ještě malý, a že až vyroste, bude to mnohem těžší. Ano, souhlasím, a mám bázeň před budoucností. Ale zároveň vím, že náš Bůh zůstane i tehdy stejně velký, a Jeho zaslíbení zůstanou stejně věrná. A věřím, že nás všim provede stejně, jako nás provedl dosud. Ať dá milost nám, i vám všem, zůstat Mu věrnými až dokonce. Soli Deo Gloria!

◆ *On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?*
(Ř 8,32)

10 LEKCÍ Z NEMOCNIČNÍHO LŮŽKA

John Piper

Nedávno jsem strávil 30 hodin v nemocnici. Z tohoto článku je vám asi jasné, že jsem naživu, a detaily vás mučit nebudou. Cítím se dobře. Dostalo se mi dobré péče, jasné diagnózy, několika nových léků a dovolení, abych pokračoval ve svém obvyklém životním stylu.

Nerad bych tuto zkušenost promarnil, a tak jsem přemýšlel o lekcích, které jsem si z ní vzal, a o užítku, který mi přinesla. Možná, že když něco z toho sepíšu, pomůže vám to, až přijde váš čas.

Všechno jsou to věci, se kterými jsem potřeboval pomoc od Boha. Byl jsem překvapen, jak těžké pro mě bylo na cokoli

se soustředit, a tedy jak zranitelný jsem se cítil duchovně. Jsem zvyklý upínat svou mysl na Boží pravdu, obzvláště Jeho sliby, a přemáhat tak pokušení strachu a zloby. Ale když je těžké se soustředit, je těžká i důvěra. Nemyslete si tedy, že to, co zde budete číst, přišlo nějak jednoduše. Nepřišlo.

1. Nestěžujte si na prodlevy a neefektivitu nemocničního provozu, když se vám dostává lékařské péče, která stonásobně přesahuje péči dostupnou v 90 % světa

Místo toho, abyste se soustředili na skutečnost, že sestra nepřichází na vaše

zavolání nebo že muž ve vedlejší posteli chrápe nebo že se vám hadička od infúze přetáčí nebo že došel led, přemýšlejte o skutečnosti, že před 150 lety byste byli pravděpodobně mrtví. A kdyby ne, úpěli byste v bolesti, která by nešla zmírnit, a nebyl by žádný morfin, aby vám ulevil. Neměli byste ponětí, co s vámi je, nebo zda už umíráte.

◆ *Všechno dělejte bez reptání. (Fp 2,14)* Pavel řekl, že když nebudeme reptat, budeme svítit jako světla uprostřed pokřiveného světa – včetně potřebného světa medicíny.

2. Nenechte se duchovně ochromit neustálou záplavou zvuků, hluku, televize a slov, které vás v nemocnici obklopují

Překvapila mě ta nepřetržitost zvuku. Možná to jiní lidé tak nevnímají, ale já to vnímal téměř neustále. I uprostřed noci. Sestry si povídaly. Ošetřovatelé, kteří přišli posloužit mému spolubydlicímu, konverzovali ve tři ráno, jako kdyby bylo odpoledne. Televize bez přestání řvaly. Téměř neustále se ozývalo podivné pípání, bzucení i hučení. Toužil jsem po tichu.

Pro mého ducha to byla zkouška. Právě ve chvílích, kdy jsem se potřeboval ztišit a uvědomit si, že Bůh je Bůh, bylo mé srdce vyvedeno z rovnováhy nějakým vyrušením. To mě překvapilo. Připravilo mě to o pozornost. Musel jsem se modlit, soustředit se a recitovat si Písmo, abych nabyl duchovní stabilitu. „Ochraňuj můj život, vysvobod' mě!“ (Ž 25,20)

3. Neutíkejte se k televizi

V nemocnici je to ta nejjednodušší věc. Je tam televize u každé postele. Je tak

blízko jako tlačítko u hlavy. Doma televizi nemám, ale důvodem tohoto rozhodnutí (a ani této mé rady) není strašák sexu a násilí. Důvodem je spíše rafinovaná a všechno prostupující, odlidšující banalita většiny televizních programů.

Když jsem poslouchal to, co měl puštěné pacient vedle mě, nešokovala mě smyslnost, ale prázdnota toho všeho – trivialita, hloupost, dětinská mělkost. Všichni dospělí lidé jednali, jako kdyby život byl kabaret. A to vše v porovnání se strašlivým stavem člověka vedle mě. Co hůř – v porovnání s velkolepostí a velikostí a zázrakem lidské duše a jejího vztahu ke Stvořiteli světa.

Neuchylujte se k povrchnosti. Věnujte se čtení nebo poslouchání nebo přemýšlení o věcech, které povznášejí duši, a spojte ji se slávou, kterou představuje, a Slávou, pro kterou byla stvořena.

◆ *Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Ko 3,1–2)*

4. Modlete se za pacienty kolem vás, a pokud je to možné, zeptejte se svého spolu-pacienta, tak abyste ho neurazili, zda by vám dovolil se za něj modlit. A řekněte mu o naději v Ježíši

Pokusil jsem se o to s tím ubohým mužem vedle mě, avšak nebyl jsem s tím spokojen. Bylo mu tak zle. Ale zkusil jsem to. A než jsem odešel, napsal jsem mu něco do knihy, kterou jsem mu tam nechal, zatímco jsem prosil Pána, aby mu požehnal. To samé jsem udělal pro sestru, která mi tak laskavě a s úsměvem sloužila.

Nikde nejste náhodou. Toto bylo organizováno shůry. Nemáte ponětí, co mů-

že to nejjednodušší svědectví o Kristu způsobit.

◆ *Budou vás vydávat synagógám na soud a do vězení a vodit před krále a vládců [před doktory, sestry a pacienty] pro mé jméno. To vám bude příležitostí k svědectví. (Lk 21,12–13)*

5. Uvědomte si, že soustředit se na Boží sliby při fyzické bolesti je těžké, a proto je třeba většího úsilí

Není to jen záplava zvuků, co dezorientuje naši duši. Je to bolest. Nechci, aby vás to zaslepilo. Právě to, k čemu potřebujeme Boha, může naši vizi Boha zamtlžit.

V tomto bodě je důležité, abyste měli ve svém srdci několik velmi jednoduchých, krátkých biblických pravd o Bohu, které byste si mohli připomínat. Dlouhé komplexní argumenty o Boží svrchovanosti a dobrotě nebudou v této situaci fungovat, protože bolest je příliš matoucí. Nedovoluje mysli pracovat na plné obrátky. Potřebujete toto: „*Hospodin je můj pastýř.*“ Tečka. „*Kristus vydal sebe samého za mě.*“ Tečka. „*Nikdy tě neopustím.*“ Tečka. „*Pro Hospodina není nic příliš těžké.*“ Tečka. „*Všechno vede k dobrému.*“ Tečka. Jsou to takové bílé kaménky s vaším jménem. A vy je držíte v rukou, zatímco sténáte a čekáte.

6. Požádejte přítele nebo člena rodiny, aby vám pomohl

Náhlost hospitalizace obvykle způsobí, že je pacient dezorientovaný a neschopný přemýšlet jasně o všech aspektech toho, co se s ním děje. To platilo o mně. Bylo třeba klást otázky a moje mysl nebyla v plné síle.

Potřeboval jsem obhájce. Byla tam moje žena, která kladla doktorům plno dobrých

otázek. Doktory nemůže napadnout vše, co bychom měli vědět, abychom pochopili, co se stalo, a abychom žili v nadcházejících dnech moudře. Potřebujeme pomoc, abychom byli schopni klást správné otázky.

Nebojte se požádat o pomoc svého přítele a dát mu svolení, aby se zeptal na všechno, co ho napadne. „Vždyť jste údy téhož těla“ (Ef 4,25).

7. Pokorně přijměte skutečnost, že nosíte stejný nepadnoucí župan jako všichni ostatní

To je dobré pro nás všechny. Povětšinou máme nad svým vzhledem kontrolu. Můžeme se oblékat tak, že vypadáme důstojně a soběstačně.

Představte si rozdíl mezi Johnem Piperem v jeho sportovním saku, jak káže tisícům, a Johnem Piperem v modrobílé, vzadu se rozevírající nemocniční košili, jak se belhá v hnědých šlapkách a protiskluzových pantoflích na záchod a za sebou táhne stojan s infúzí.

To je velké připomenutí reality. Jsme všichni slabí, zranitelní, celkem prostí, fyzičtí jedinci, kteří jsou čím dál méně atraktivní. Ale Bohu buď dík: „... i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme“ (2K 4,16).

8. Ať vám bolest a utrpení vašeho těla a lidí kolem vás připomíná mimořádný morální úpadek a duchovní ohavnost hříchu

Římanům 8,18–25 chápu tak, že je to Pavlův komentář pádu v Genesis 3. Vysvětluje devastující fyzické vlivy morálního zla, které vstoupilo do světa skrze Adama, na stvoření. To znamená, že Bůh poddal svět fyzické marnosti a utrpení,

aby tak zdůraznil *morální* a duchovní skutečnost.

Pavel říká: „Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti“ (Ř 8,20). Odkazuje na tuto „marnost“ jako na „otroctví zániku“ (Ř 8,21). Hrůzy a zvraty způsobené nemocí a neštěstím nejsou samy o sobě cíl. Je to společné sténání a práce k porodu (Ř 8,22). To znamená, že povedou k novému stvoření.

Všichni toto sténání sdílíme. Strašlivé sténání v případě nejhorších rakovin a zohavujících nehod. Pro Boží děti to není trest. Ten nesl Kristus. Nést fyzické znamená hrůz morálního zla je údělem každého člověka. Fyzická bolest ukazuje na to, jak ohavný je hřích.

Ať vám vaše sténání připomíná nemoc a znetvoření, ze kterého jste byli zachráněni – hřích.

9. Ať skutečnost, že se Ježíš zjevil coby dobrý lékař, je vaší duši sladká, a kaŕte si, že toto lehké momentální utrpení vám působí přenesmírnou váhu věčné slávy

Kristus stačí na každou situaci. V nemocnici je především lékařem. Matouš 4,23 říká, že byl schopen uzdravit „každou nemoc a každou chorobu v lidu“. A v poslední den „setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo“ (Zj 21,4).

Měli bychom Ho bez váhání žádat o uzdravení a úlevu. Měli bychom Mu důvěřovat ohledně načasování Jeho odpovědi. Ale hlavně bychom si měli s radostí uvědomit, že nade všechny pochybnosti uzdravil tu nejhlubší nemoc všech, kdo Mu důvěřují – nemoc hřichu, která přiná-

ší zatracení. „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky“ (Lk 5,31–32).

10. Modlete se, abyste nepromarnili nic z hodin strávených v nemocnici, nic z bolesti, nic ze strachů, nic ze vztahů, nic z tohoto období, které pozměnilo váš život

Satan chce udělat z této vaší zkušenosti v nemocnici zkušenost bezvýznamnou, prázdnou a nepodstatnou. Nedovolejte mu v tom zvítězit.

Modlete se. Modlete se celý čas. Modlete se při přijetí. Modlete se při přesunu na lůžkové oddělení. Modlete se na lůžku. Modlete se ráno a uprostřed noci. Modlete se bez ustání.

Pravděpodobně nebudete schopni formulovat dlouhé, logicky propojené modlitby. Mysl i tělo čelí příliš mnoha útokům. Modlitby, které se potřebujete modlit, byly už v minulosti známé jako „modlitební vykřiky“ – krátká vylití srdce.

„Pomoz mi, Pane, Ti důvěřovat.“ „Smiluj se nade mnou, Pane, potřebuji Tě. Mohu stěží přemýšlet.“ „Zachraň mě, Pane, od nevíry a hřichu.“ „Věřím, Pane, pomoz mé nevěře.“ „Děkuji Ti za Tvou milost.“ „Děkuji Ti, Ježíši, že jsi mě miloval a vydal jsi za mě sebe samého.“ „Děkuji Ti, Otče, že v Kristu Ježíši pro mě není žádné odsouzení.“ „Použij mě, Ježíši, abych vyvýšil Tvou velikou cenu.“ „Uspokoj mě svou neochvějnou láskou, ať už se zde stane cokoliv.“

Ať Pán použije těchto deset lekcí z mé hospitalizace, aby vám pomohly nést ovoce pro Kristovu slávu.

<http://www.desiringgod.org/articles/-ten-lessons-from-a-hospital-bed>

SVĚDECTVÍ O MILUJÍCÍM BOHU

Jana Šmídová

Jsem 48letá žena a chtěla bych se s vámi podělit o své svědectví. Víím, že to zní divně a trošku nesrozumitelně a pravděpodobně ani nechápete proč... Svědek je ten, kdo je volán k soudu nebo nějakému vyšetřování proto, aby podal svědectví o pravdivosti nějaké události nebo skutečnosti, jíž byl očitým svědkem. Svědek podává svědectví o pravdě, aby pomohl rozhodnout spor, objasnit událost, prosadit spravedlnost či vnést světlo do nejasností, pochybností, tajemství nebo rozsudku vinen – nevinen, pravda – lež, černá – bílá, světlo – tma.

A ptáte se v jakém případě či sporu chci svědčit a proč? Chci svědčit v případě člověk versus Bůh. A ptáte se, na čí jsem straně, ve prospěch koho chci svědčit a proč? Řeknu vám to. Jsem na Boží straně, jsem Boží svědek, a to proto, že jsem ve svém životě a na vlastní kůži prožila Boží pravdu, prožila, že Bůh je pravda, cesta i život, světlo lidí a že v Něm není nejmenší tmy, přesně tak, jak o tom svědčí i apoštol Jan ve svém prvním listu v Novém zákoně. Mohu podat pravdivé svědectví, protože jsem právě ten očitý svědek, který nemůže mlčet, protože poznal pravdu – a tato absolutní pravda se může stát i vaší pravdou v tom smyslu, že i vy se stanete očitým svědkem, pro kterého se objasní tajemství života a radosti z něj, včetně uzdravení vaší duše a snad i těla.

Před čtyřmi lety jsem onemocněla zhoubným onemocněním, podstoupila první operaci a sérii chemoterapií. Nyní

jsem absolvovala druhou operaci a procházím další sérií léčby chemoterapií. V průběhu léčby na onkologickém pracovišti jsem se setkala s řadou nemocných, kteří procházeli stejnými těžkostmi jako já, takže jsme se mohli vzájemně pochopit a společně sdílet své pocity i postoje. Mí spolupacienti byli téměř všichni pohrouženi do své nemoci, prožívali strach, nejistotu, bolest a celou škálu všech možných negativních prožitků, místočko klidu a bezpečí či převažujícího optimismu jsem nenalezla u nikoho z nich. I já jsem si prošla šokem ze zjištěné diagnózy, který vás zasáhne jako blesk, bolestí z provedených a absolvovaných zákroků či vedlejších účinků chemoterapie, nejistot a nočního návalu strachu – a někdy stále procházím. Ale prožívám a zažívám i jeden velký rozdíl. Už víím, co s nimi udělat a jak se s nimi vypořádat. Bohu jsem uvěřila před dvaceti lety a po určité přestávce, kdy moje víra téměř zahynula, se Bůh před první chemoterapií pro mě vrátil. Od té doby jdu životem a všemi těžkostmi s Ním a On se mnou, i když On se mnou šel stále, přestože já s Ním ne, stejně tak, jako jde stále s vámi. Já jsem poznala Boží pravdu, poznala jsem a svědčím svými slovy o setkání s Bohem, Stvořitelem všeho co jest, o životě s Bohem, který je živý, pravdivý, naprosto skutečný jako vy nebo já a navíc je tak úžasnou a nádhernou bytostí, že lze jen těžko najít slova, kterými by se dala vystihnout Boží plnost. V Bohu jsem našla smysl života, smysl veškerého bytí na ze-

mi i ve vesmíru, v Bohu jsem našla odpovědi na spoustu otázek, které si musí klást každý alespoň trošku přemýšlející člověk. Ale hlavně, v Bohu jsem našla spásu, radost pro svou duši, radost, která dává sílu do jakýchkoli okolností, radost, skrytou jako drahokam hluboko uvnitř duše, radost, která hory přenáší, radost a pravdu, která má sílu přenést mě i vás až do věčnosti za práh smrti. Bůh se mi dává poznat v Bibli, skrze druhé lidi, skrze okolnosti. Mockerát mě doslova fyzicky zachránil z nebezpečných, zcela reálných situací, zavedl k lidem, kteří zažili Jeho působení stejně jako já, připravil ke čtení krásné knížky, ukazuje mi, co dělám špatně, utěšuje a povzbuzuje, když je mi smutno nebo těžko, v modlitbě vyslyší moje prosby nebo přímlyvy za druhé lidi, uvádí mě do situací, kdy můžu poznávat nejen Jeho, ale i sebe, nenechává mě žít ve lži, a proto připravuje situace, které bych si nikdy nevymyslela, a tím i přináší poznání, které bych sama nehledala. Je to jako se sluncem, na které také nemůžete pohlédnout přímo očima, aniž by vás neoslnilo, ale vidíte jeho světlo, teplo, vidíte a cítíte jeho účinky a prostě víte, že slunce je. Schovávám se do Boží vůle jako do měkoučkého, útulného křesla, tzv. ušáku, který si jistě umíte představit, a kde můžete spočinout v naprostém bezpečí, tak jako v Boží náruči. Na tuto náruč je každý problém krátký. Každá bolest, každé trápení, každý smutek, každý zdánlivě v lidských očích neřešitelný problém – není problémem pro Boží milující náruč.

V biblické knize proroka Izajáše je psáno: „*V onen den člověk vzhledne k tomu,*

který jej učinil, a jeho oči budou patřit k Svatému Izraeli. Přijdou k němu a budou se stydět, všichni, kdo proti němu pláli vzdorem.“ A víte, proč se budou stydět? Protože tehdy uvidí, poznají a pochopí, jak úžasnou lásku a krásu svatě bytosti odmítali, nehledali nebo o ni nestáli, a ten pocit neunesou.

Já jsem tuto lásku a nádheru Boha, milosrdenství a odpuštění Pána Ježíše Krista z Boží milosti poznala, svědčím o ní, a svědčím o tom, že tím největším bohatstvím, které člověk může v životě získat, je poznání živého a pravého Boha, Ježíše Krista a Ducha svatého, prožití odpuštění vin a smíření s Bohem, se sebou samým, s okolnostmi, se životem. Je to cesta životem ve společnosti nevystihnutelné bytosti, která vás stále bude uchvacovat svou krásou, dokonalostí, milosrdenstvím a láskou, a bude vás naplňovat touhou po společenství s ní. Blížkost Boha si budete přát více než cokoliv jiného a nebudete už jej chtít vyměnit za nikoho jiného. Budete s naprostou jistotou vědět, že On je ten, pro něhož chcete žít za všech okolností. Bude vás naplňovat důvěrou v Něj, budete mít naději, která přesahuje hranice pozemského bytí a tuto naději vám nikdo a nic nevezme. A tato naděje vás nikdy nezklame, bude vám dávat křídla, sílu do každého nového dne a přenesení vás až do věčnosti. Budete s naprostou jistotou vědět, že Bůh je pravda, cesta i život a vaše srdce se zaraduje, a tuto radost už vám nikdy nikdo a nic nevezme. Pravda vás osvobodí a budete schopni jít životem jako vítězové, jako ti, kdo vidí světlo života

a tmu zanechali za sebou. A to všechno i přes možnost, že vaše nemoc nezmezí. Já to zažila a žiju, a proto vám to můžu říct. Berte, nebo nechte být.

„Ty mi dech a život můžeš dát,
tak jen zhluboka dýchej ve mně.
Ať pak můžu klidně spát,
v štědré náruči drž mě pevně.“

NEPROMARNĚTE SVOU RAKOVINU

John Piper

[Poznámka vydavatele: Náš přítel David Powlison z Christian Counseling and Education Foundation, kterému byla také nedávno diagnostikována rakovina prostaty, přidal některé užitečné poznámky k 10 bodům Johna Pipera. Tyto poznámky začínají písmeny DP a jejich autorem je David Powlison.]

Tento článek jsem napsal večer před operací prostaty. Věřím v Boží uzdravující moc – pomocí zázraku i pomocí medicíny. Věřím, že je správné a dobré modlit se za oba druhy uzdravení. Rakovina není promarněna, když ji Bůh uzdraví. Jemu to přináší slávu, a proto rakovina existuje. Nebudete-li se modlit za uzdravení, může to znamenat, že promarníte svoji rakovinu. Božím plánem však nemusí být pro každého uzdravení. Existuje ještě mnoho jiných způsobů jak promarnit svou rakovinu. Modlím se za sebe i za vás, abychom tuto bolest nepromarnili.

DP: Já (David Powlison) přidávám tyto myšlenky ke slovům Johna Pipera ráno poté, co jsem obdržel zprávu, že mi našli rakovinu prostaty (3. března 2006). Deset hlavních bodů a první odstavce pod nimi jsou od něho, druhé odstavce jsou ode mne.

1. Svou rakovinu promarníte, pokud nevěříte, že byla Bohem pro vás naplánována

Neříkám, že Bůh si naši rakovinu jen používá, ale neplánuje ji. Když Bůh něco dovolí, činí tak z určitého důvodu. A tím

důvodem je Jeho plán. Když Bůh předvidá, že z určitého vývoje buněk se stane rakovina, může ji zastavit, anebo nemusí. Pokud to neudělá, má k tomu svůj důvod. Jelikož je nekonečně moudrý, je správné nazývat tento důvod plánem. Satan je skutečný a způsobuje mnoho rozkoše i bolesti. Ale on není tím posledním. A tak když postihuje Jóba vředy (Jb 2,7), Jób přisuzuje tuto nemoc v konečném důsledku Bohu (2,10) a inspirovaný pisatel souhlasí: „... snažili se ho potěšit po všem tom zlu, jež na něj Hospodin uvedl“ (Jb 42,11). Pokud nevěříte, že Bůh pro vás naplánoval, že onemocníte rakovinou, promarníte ji.

DP: Uvědomíte-li si Jeho ruku, která vykonává své plány, neučiní to z vás stoika ani neupřímného či uměle veselého člověka. Naopak, skutečnost Božího plánu vyvolává váš upřímný výkřik a směřuje ho k vašemu jedinému pravému Spasiteli. Boží plán vyzývá k upřímné řeči spíše než k rezignovanému mlčení. Zamyslete se nad upřímností žalmů, krále Chizkiáše (Iz 38) nebo Abakuka 3. Tito lidé jsou otevřeně, uvěřitelně upřímní, protože vědí,

že Bůh je Bůh a vkládají do Něho svou nádeji. Žalm 28 vás vyučuje vášnivě, přímě modlitbě k Bohu. Musí vás slyšet. Uslyší vás. A bude vytrvale pracovat ve vás i ve vaší situaci. Tento výkřik vychází z vašeho vědomí, že potřebujete pomoc (28,1–2). Poté Bohu vyjmenujte své konkrétní problémy (28,3–5). Můžete si žalm upravit pro svou konkrétní situaci. Často nejsou „rozičné zkoušky“ (Jk 1,2), které nám život přináší, totožné s těmi, jimž čelil David nebo Ježíš - ale dynamika víry je stejná. Uvalili jste své starosti na Toho, kdo o vás pečuje, vyjádřete tedy svou radost (28,6–7): Bohem darovaný pokoj, který je nad veškeré porozumění. Protože víra vždy přeroste v lásku, vaše osobní potřeba a radost přeroste nakonec v láskyplný zájem o druhé (28,8–9). Nemoc může vašemu vědomí ukázat, do jaké hloubky Bůh již působí a vždy působil v každé životní situaci.

2. Svou rakovinu promarníte, pokud jste přesvědčeni, že je to prokletí, a ne dar „Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (Ř 8,1). „Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe“ (Ga 3,13). „Proti Jákobovi není zaklínadla, proti Izraeli není věšty“ (Nu 23,23). „Hospodin Bůh je štít a slunce, Hospodin je dárce milosti a slávy, žádné dobro neoděře těm, kdo žijí bezúhonně“ (Ž 84,12).

DP: Požehnání přichází v tom, co Bůh dělá pro nás, s námi, skrze nás. Své veliké a milosrdné vykoupění přináší po fázi prokletí. Vaše rakovina sama o sobě je jedním z těch 10 tisíců „stínů smrti“ (Ž 23,4), které přicházejí na každého z nás: všech-

ny ty hrozby, ztráty, bolesti, nedokonalosti, zklamání, zla. Ale náš Otec působí ve svých milovaných dětech to nejlaskavější dobro skrze naše nejbolestnější ztráty: někdy uzdravuje a obnovuje tělo (dočasně, do vzkříšení mrtvých k věčnému životu), vždy nás udržuje a vyučuje, abychom mohli poznávat a milovat jednodušeji. Na obtížné půdě zla se vaše víra stává hlubokou a skutečnou a vaše láska se stává odhodlanou a moudrou: Jk 1,2–5; 1Pt 1,3–9; Ř 5,1–5 a 8,18–39.

3. Svou rakovinu promarníte, když hledáte útěchu ve statistikách, a ne v Bohu

Pokud máte rakovinu, není Boží plán, aby vás pocvičil v rozumových, lidských propočtech naděje na přežití a uzdravení. Svět si bere svou útěchu ze statistik. Ale ne křesťané. Jedni si počítají své vozy (procento přežití), jiní počítají koně (vedlejší účinky léčby), ale my doufáme ve jméno Hospodina, svého Boha (Ž 20,7). Boží plán je zřejmý z 2. Korintským 1,9: „... už jsme se sami smířili s rozsudkem smrti – to proto, abychom nespolehali na sebe, ale na Boha, který křísí mrtvé“. Boží záměr s námi během rakoviny (kromě tisíců jiných dobrých věcí) je vyhnat z našeho srdce všechny opory, abychom se spolehali bezvýhradně na Něj.

DP: Bůh sám je vaší útěchou. Dává sám sebe. Píseň „Be Still My Soul (Utíš se duše má)“ od Kateřiny von Schlegel správně nakládá se statistikou: Na 100 % budeme trpět a na 100 % se setkáme s Kristem, přijde pro nás, utěší nás a obnoví nejčistší radosti lásky. Píseň „How Firm a Foundation (Základ tak pevný)“ nakládá se statistikami stejně: na 100 %

si prožijete závažná strádání a váš Spasitel bude na 100 % „s vámi, aby požehnal vaše trápení a posvětil vám vaše nehlubší strádání“. S Bohem nejde o hru na procenta, ale o život v jistotách.

4. Svou rakovinu promarníte, když budete odmítat přemýšlet o smrti

Pokud se nedočkáme Ježíšova druhého příchodu, všichni zemřeme. Je poštilé nepřemýšlet o tom, jaké to bude, až opustíme tento život a setkáme se s Bohem. Kazatel 7,2 říká: „Lépe je jít do domu truchlení než vejít do domu hodování, neboť tam je zřejmé, jak každý člověk skončí, a živý si to může vzít k srdci.“ Jak si to můžete vzít k srdci, když o tom nebudete přemýšlet? Žalm 90,12 říká: „Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.“ Počítat naše dny znamená přemýšlet o tom, jak je jich málo a že přijde konec. Jak získáte moudrost srdce, když o tom odmítáte přemýšlet? Jaká je to ztráta, když nepřemýšlíme o smrti.

DP: Pavel popisuje Ducha svatého jako neviditelný, vnitřní „závdavek“ jistoty *života*. Vírou nám Pán dává ochutnat, jak sladká bude realita věčného života v přítomnosti našeho Boha a Krista. Mohli bychom také říct, že rakovina je takovým „závdavkem“ nevyhnutelné *smrti*, protože nám dává zakusit zlou realitu naší smrtelnosti. Rakovina je ukazatel směřující k něčemu daleko většímu: k poslednímu nepříteli, kterému musíte čelit. Ale Kristus tohoto posledního nepřitele porazil: 1. Korintským 15. Smrt pohltilo vítězství. Rakovina je jen jednou z nepřítelových průzkumných hlídek na výjezdu. Pokud jste dítětem vzkříšení, můžete se

jí podívat do očí, vždyť nemá žádnou definitivní moc.

5. Svou rakovinu promarníte, pokud si myslíte, že „porazit“ rakovinu znamená především zůstat naživu, a ne ctít a uchovávat Krista ve svém srdci

Během onemocnění rakovinou nejsou Satanovy a Boží plány s vámi totožné. Satan chce zničit vaši lásku ke Kristu. Božím plánem je vaši lásku ke Kristu prohloubit. Rakovina nezvítězí, pokud zemřete. Zvítězí, pokud přestanete chovat Krista ve svém srdci. Božím plánem je „odstavit“ vás od tohoto světa a nasytit vás dostatečností Krista. Pomůže vám vyslovit a prožít totéž, co apoštol Pavel: „A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno.“ A pomůže vám také, abyste si uvědomili, že „život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk“ (Fp 3,8; 1,21).

DP: Chovat Krista ve svém srdci obsahuje dva ústřední projevy víry: zoufalou potřebu a překypující radost. Mnohé žalmy volají v mollové tónině: Ctíme svého Spasitele tím, že potřebujeme, aby nás zachránil od skutečných starostí, skutečných hříchů a skutečného trápení, skutečného utrpení. Mnohé žalmy zpívají v durové tónině: Ctíme svého Spasitele tím, že se v Ném těšíme, milujeme Ho, děkujeme Mu za všechny výsady, které nám udělil, radujeme se, že Jeho spasení je tím nejdůležitějším na světě a že On bude mít poslední slovo. A mnohé žalmy začínají v jedné tónině a končí v druhé. Chovat Krista v srdci není jednobarevná záležitost, prožíváte s Ním celé spektrum lidských zkušeností. „Porazit“ rakovinu

znamená žít s vědomím toho, že Otec má se svými milovanými dětmi slitování, protože ví, jak jsme utvořeni, že jsme jen prach. Ježíš Kristus je ta cesta, pravda a život. Žít znamená poznávat Ho a poznávat Ho znamená milovat.

6. Svou rakovinu promarníte, když budete věnovat příliš mnoho času čtení o rakovině, a nedostatečné množství času čtení o Bohu

Není špatné mít znalosti o rakovině. Neznalost není ctnost. Avšak touha vědět stále více a více o rakovině a nedostatek zápalu poznávat stále více Boha je projevem nevíry. Rakovina je určena k tomu, aby nás probudila do Boží reality. Je určena k tomu, aby nám dala sílu k naplnění příkazu: „Poznávejme Hospodina, usilujme ho poznat“ (Oz 6,3). Je určena k tomu, aby nás probudila k poznání pravdy Daniela 11,32: „Ti, kteří se znají ke svému Bohu, zůstanou pevní a budou podle toho jednat.“ Je určena k tomu, aby z nás vytvořila neotřesitelné a nezničitelné duby: „... oblíbil si Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří“ (Ž 1,2). Jaká je to marnost, když ve dne v noci čteme o rakovině, namísto abychom četli o Bohu.

DP: To, co platí pro vaše čtení, platí také pro rozhovory s lidmi. Druzí lidé budou často vyjadřovat svou péči a starost tím, že se vás budou ptát na vaše zdraví. To je dobré, ale rozhovor se na tom jednoduše zasekne. Hovořte s nimi tedy otevřeně o své nemoci, žádejte je o modlitby

a radu, ale poté změňte směr rozhovoru a řekněte jim, jak vás Bůh zachovává svou milostí, která má deset tisíc podob. Robert Murray McCheyne moudře řekl: „Za každý pohled na své hříchy se podívejte desetkrát na Krista.“ Postavil se tak naší tendenci zvrátit ten poměr na 10:1 pro dumání nad našimi chybami a zapominání na Pána milosti. To, co McCheyne říká o našich hříších, můžeme také aplikovat na svá utrpení. Ke každé větě, kterou řeknete ostatním o své rakovině, řekněte deset vět o svém Bohu a své naději, o tom, co vás Bůh vyučuje a o malých požehnáních každého dne. Za každou hodinu, kterou strávíte průzkumem a diskuzí o rakovině, se věnujte 10 hodin průzkumu a diskuzi o vašem Pánu a službě. Vztahujte vše, co se dozvídáte o rakovině, zpět k Němu a Jeho záměru, a nebudete posedlí rakovinou.

7. Svou rakovinu promarníte, když dovolíte, aby vás zahnal do samoty, místo aby prohloubila vaše vztahy očividnou láskou

Když Epafroditus přinesl Pavlovi dar, který poslala církev ve Filipech, onemocněl tak, že téměř zemřel. Pavel píše Filipským (2,26–27): „Stýskalo se mu totiž po vás všech a byl znepokojen, že jste se doslechli o jeho nemoci.“ Jaká úžasná reakce! Nečteme zde, že Filipští byli znepokojeni, protože onemocněl. Byl znepokojen, protože se doslechli o jeho nemoci. Takové srdce v nás Bůh chce stvořit skrze rakovinu – srdce hluboce milující a starostlivé. Nepromarněte svou rakovinu tím, že se uzavřete do sebe.

DP: Naše kultura je zděšená ze smrti. Je posedlá medicínou. Jejími modlami jsou mládí, zdraví a energie. Snaží se skrývat všechny známky slabosti a nedokonalosti. Ostatním přinesete obrovské požehnání, když ve své slabosti budete žít otevřeně, s vírou a láskou. Když se otevřete vztahům, navzdory tomu že jste bolaví a slabí, paradoxně posílíte ostatní. „Sobě navzájem“ je obousměrná ulice štědrého dávání a vděčného přijímání. Vaše potřeba dává ostatním příležitost milovat. A protože nejvyšším Božím cílem vždy je, aby ve vás byla láska, Jeho nejlepším a nejradostnějším lek-cím se naučíte tím, že budete nacházet drobnosti, kterými budete moci vyjádřit zájem o druhé i ve chvílích své největší slabosti. Veliká slabost, která ohrožuje život, se může projevit jako úžasně osvobozující. Nezbyvá vám nic jiného, než být milován Bohem a lidmi a milovat Boha a ostatní.

8. Svou rakovinu promarníte, když se budete rmoutit jako ti, kdo nemají naději

Pavel používá tento slovní obrat ve vztahu k těm, kteří truchlili nad smrtí svých milovaných: „Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději.“ (1 Te 4, 13). Smrt vede k zármutku. Dokonce i věřící, kteří umírají, pociťují ztrátu – ztrátu těla, ztrátu svých milovaných, kteří zde zůstávají, ztrátu služby na této zemi. Avšak tento zármutek je jiný – je prostoupen nadějí. „V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pa-

na“ (2K 5,8). Nepromarněte svou rakovinu tím, že se budete rmoutit jako ti, kdo nemají naději.

DP: Ukažte světu tento jiný způsob zármutku. Pavel řekl, že by měl „zármutek na zármutek“, kdyby jeho přítel Epafroditus zemřel. Už truchlil – pociťoval bolestnou váhu nemoci svého přítele a truchlil by dvojnásobně, kdyby jeho přítel zemřel. Ale tento láskyplný, upřímný smutek zaměřený na Boha šel bok po boku s „radujte se vždycky“ a „Božím pokojem, který převyšuje každé pomyšlení“ a „upřímnou starostí o vás“. Jak jen může bolest srdce jít ruku v ruce s láskou, radostí, pokojem a nezničitelným vědomím, že život má svůj záměr? Ve vnitřní logice víry to dává dokonalý smysl.

Protože máte naději, můžete prožívat utrpení tohoto života intenzivněji. Smutek, který nemá žádnou naději, často naopak volí popření, útěk nebo zaneprázdněnost, protože nedokáže čelit skutečnosti, aniž by ho to rozrušilo. V Kristu víte, co je v sázce, a tak intenzivně prožíváte špatnost tohoto padlého světa. Neberete bolest a smrt jako samozřejmost. Milujete, co je dobré, a nenávidíte, co je zlé. Vždyť jdete ve stopách „muže bolesti, zkoušeného nemocemi“. Ale tento Ježíš si vybral svůj kříž dobrovolně „pro radost, která byla před Ním“. Žil a zemřel v nadějích, které se všechny vyplnily. Jeho bolest nebyla utišena popřením nebo léky, ani nebyla poskvrněna zoufalstvím, strachem nebo chytáním se stěbla naděje, která by mohla změnit Jeho situaci. Ježíšovy poslední sliby přetékají

radostí pevné naděje uprostřed soužení: „Moje radost bude ve vás a vaše radost bude plná. Váš smutek se obrátí v radost. Vaši radost vám nikdo nevezme. Proste a bude vám dáno, aby vaše radost byla plná. Toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti (výběr z Jana 15–17).

9. Svou rakovinu promarníte, když zacházíte s hříchem stejně bezstarostně jako předtím

Jsou pro vás vaše hříchy, které vás pronásledují, stejně přitažlivé jako před nemocí? Pokud ano, promarníte svou rakovinu. Rakovina je naplánována proto, aby v nás zničila chuť k hříchu. Pýcha, chtivost, žádostivost, nenávisť, neochota odpustit, netrpělivost, zahálčivost, otálení – to jsou všechno nepřátelé, proti nimž je rakovina určena. Nepřemýšlejte pouze o boji *proti* rakovině, přemýšlejte také o boji *spolu* s rakovinou. Všechny tyto věci jsou horší nepřátelé než rakovina. Nepromarníte moc rakoviny rozdrtit tyto nepřátele. Ať přítomnost věčnosti způsobí, že budou hříchy časnosti vypadat tak marné, jak ve skutečnosti jsou. „Jaký prospěch má člověk, který získá celý svět, ale sám sebe ztratí nebo zmaří?“ (Lk 9,25).

DP: Utrpení je opravdu určeno k tomu, aby vás zbavilo hříchu a posílilo vaši víru. Pokud jste bezbožní, pak utrpení váš hřích zvětší. Budete ve svém způsobu života zahořklejší, zoufalejší, závislejší, ustrašenější, zběsilejší, vyhýbavější, sentimentálnější? Budete předstírat, že je všechno jako obvykle? Smíříte se za těchto podmínek se smrtí? Ale pokud patříte Bohu, pak vás utrpení v Kristových rukách změní, vždy pomalu, někdy rychle.

Smíříte se s životem i smrtí za Jeho podmínek. On vás zjemní, pročistí, očistí od marnosti. Způsobí, že Ho budete potřebovat a milovat. Přenastaví vaše priority, takže první věci budou prvními častěji. Půjde s vámi. Samozřejmě že občas se lžete, možná vás přemůže podrážděnost nebo stísněnost, pomyslení na únik nebo strach. Ale On vás vždycky zvedne tam, kde zakopnete. Váš vnitřní nepřítel – morální rakovina desetisíckrát smrtelnější než vaše fyzická rakovina – bude umírat, jak budete pokračovat v hledání a nalézání svého Spasitele: „Pro své jméno, Hospodine, odpusť mi mou nepravost, je velká. Jak je tomu s mužem, jenž se bojí Hospodina? Ukáže mu cestu, kterou si má zvolit“ (Ž 25).

10. Svou rakovinu promarníte, pokud ji nepoužijete jako prostředek ke svědectví o Kristově pravdě a slávě

Křesťané nikde nejsou náhodou. Když se někde ocitneme, vždy jsou pro to důvody. Přemýšlejte o tom, co Ježíš řekl o nepřijemných, neplánovaných okolnostech: „Ale před tím vším na vás vztáhnou ruce a budou vás pronásledovat; budou vás vydávat synagógám na soud a do vězení a vodit před krále a vládce pro mé jméno. To vám bude příležitostí k svědectví“ (Lk 21,12–13). Stejně je tomu s rakovinou. Je to příležitost, abyste mohli nést svědectví. Kristus je hoden nekonečné úcty. Zde je zlatá příležitost ukázat, že má mnohem větší cenu než život. Nepromarníte ji.

DP: Ježíš je váš život. On je muž, před kterým poklekne každé koleno. Porazil smrt jednou provždy. Dokončí, co za-

čal. Dovolte svému světlu svítit životem v Něm, Jím, skrze Něho, pro Něho. Jeden ze starých církevních kancionálů to vyjadřuje takto:

*Kristus se mnou,
Kristus ve mně,
Kristus za mnou,
Kristus přede mnou,
Kristus vedle mě,
Kristus k mé útěše a obnově,
Kristus pode mnou,
Kristus nade mnou,
Kristus v tichu,
Kristus v nebezpečí,
Kristus v srdcích všech, kteří mě milují,
Kristus v ústech přítele i cizince*

(z „I bind unto myself the name“). Při onemocnění rakovinou budete potřebovat, aby vaši bratři a sestry svědčili o pravdě a Kristově slávě, aby s vámi šli, aby vedle vás žili svou víru, aby vás milovali. A to samé můžete udělat pro ně a pro všechny ostatní, jak se budete stávat srdcem, které miluje Kristovou láskou, a ústy plnými naděje pro přátele i cizí lidi.

Pamatujte, že nejste sami. Dostane se vám pomoci, kterou potřebujete: „Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši“ (Fp 4,19).

ODSUZOVÁNÍ BOHA

Z facebooku Raye Comforta

Když se nedávno někdo zeptal homosexuálního herce a autora Stephena Frye, co řekne Bohu, pokud před Ním bude po smrti stát, odpověděl: „Řekl bych – A co rakovina kostí u dětí? Co to má znamenat? Jak se vůbec opovažuješ? Jak jsi mohl stvořit svět, ve kterém je tolik utrpení, za které nemůžeme? Není to správné. Je to absolutně, absolutně odporné.“

Pojďme pomoci tomuto ateistickému nadutci s jeho kauzou proti Bohu a podívejme se blíže na jeho argumenty. Není to jen rakovina kostí, která zabíjí malé děti. Mají také rakovinu mozku, krve a plic. Umírají zadušením při astmatickém záchvatu, na ebolu či na nemoci srdce. Milióny dětí také zemřely na zápal plic, průjmová onemocnění, hepatitidu, tuberkulózu a na další tisíc a jednu nemoc.

Pak jsou tu statisíce dětí, které zemřely při zemětřeseních, povodních, tornádech, hladomorech, při tsunami a hurikánech.

Bůh také dovolil, aby děti byly sexuálními otroky, byly zneužívané v pornografii, aby jim padaly na hlavy bomby teroristů a nechal jich milióny zemřít rukou nacistů a další statisíce v ostatních válkách.

Pak jsou tu děti, které zemřou na novorozenecký syndrom náhlého úmrtí, a milióny, které jsou zavražděny při potratech.

Pane Ateisto, pokud chcete znát odpověď, proč je tolik nemocí, nekonečného utrpení, nespravedlnosti a smrti, čtěte Bibli. Tam se dozvíte, že Bůh nestvořil zemi takovou, jaká dnes je, ale jsme to my, na kom leží vina hříchu.

Vy jste však ateista, takže nevěříte Božímu slovu a neberete na zřetel Jeho vážné varování ohledně Pekla. Zůstal jste tedy vězet v tom, co Bible nazývá úmyslná nevědomost.

A ještě jedna věc. V Písmu se také dozvíte, že se hříšný člověk nemůže více mý-

lit ve své představě majestátnosti ani projevít větší namyšlenost, než když se odváží morálně soudit všemohoucího Boha.

Pokud v tomto stavu zůstanete, zjistíte to až ve chvíli, kdy před Ním budete stát.

Překlad Dana Vondrušková

UČENÍ O SPASENÍ (SOTERIOLOGIE)

BYL NA KŘÍŽI NĚKDO SPASEN?

James R. White

„Tvrdíme, že Kristus zemřel takovým způsobem, kterým zcela jistě zajistil spásu zástupu, jež nikdo nemůže sečíst. Tento zástup nejen, že může být potencionálně spasen skrze Kristovu smrt, ale on skutečně je spasen, musí být spasen a neexistuje způsob, jak by se mohl ocitnout v nebezpečí, že by snad nebyl spasen.“ (Charles Hadson Spurgeon)

Bývaly časy, kdy jsem sám sebe nazýval „čtyřbodovým kalvinistou“. Existuje mnoho lidí, kteří ten výraz používají, a téměř vždy je tím jedním bodem, který odmítají, to strašné, příšerné „O“. Omezené vykoupení. Na tom výrazu je něco, co nezni nejlépe. Jak by mohlo být Kristovo vykoupení omezené? A přesně to jsem říkával, než jsem začal o celé záležitosti vážně přemýšlet. Mám zkušenost, že většina lidí, kteří odmítají specifické, omezené Kristovo vykoupení, „ve skutečnosti“ nevěří v úplnou Boží svrchovanost nebo v úplnou zkaženost člověka nebo v nepodmíněné Boží vyvolení. Většina námitek, které jsou vznášeny proti této doktríně, jsou ve sku-

tečnosti námitkami k jednomu z předchozích bodů, ne proti samotnému omezenému vyvolení. „Zlom“ v mém myšlení přišel při čtení knihy Edwina Palmera *The Five Points of Calvinism* (Pět bodů kalvinismu). [Edwin H. Palmer, *The Five Points of Calvinism* (Grand Rapids: Baker Book House, 1980), s. 41–55] Když jsem připravoval rozhlasový program o pravdě Boží vyvolující milosti, položil mi jeden volající otázku ve spojení s Kristovou smrtí. „Proč by Kristus umíral za celý svět, kdyby Bůh neměl v úmyslu spasit všechny?“ Podíval jsem se na svého spolumoderátora, on se podíval na mě a v duchu jsem si umínil, že tuto konkrétní otázku lépe prostuduji. Jakmile jsem se vrátil domů, vylovil jsem Palmerovu knihu a začal číst kapitolu o Kristově vykupitelském díle.

Po přečtení následujícího textu se ze mě stal „pětibodák“:

„Otázka, kterou je třeba přesně zodpovědět, zní takto: „Ano nebo ne? Podstoupil Kristus skutečně zástupnou oběť za hříchy, nebo ne? Pokud ano, pak to nebylo za celý svět, jinak

by byl spasen celý svět.“ (Palmer, *The Five Points of Calvinism*, s. 47)

Čelil jsem rozhodnutí. Pokud zůstanu u „univerzálního“ vykoupení, tedy, pokud budu i nadále tvrdit, že Kristus zemřel na místě každého člověka celého světa, pak jsem také nucen prohlásit, že 1) bude spasen každý, nebo 2) Kristova smrt bez dalších skutků ke spáse nestačí. Nebyl jsem ochoten věřit, že Kristova smrt by nedokázala spasit bez přidáných lidských skutků. Proto jsem musel pochopit, že Kristus podstoupil smrt za Boží vyvolené a že jistě dosahuje svého záměru, jistě zachraňuje ty, pro něž byla podstoupena. V tomto bodě jsem porozuměl, že jsem vždycky zastával pozici „omezeného“ vykoupení. Pokud totiž nevěříte v reformovanou doktrínu „omezeného vykoupení“, stejně věříte nějakým způsobem v „omezené vykoupení“! Jak to? Pokud nejste zastáncem univerzálního vykoupení (tedy pokud nevěříte, že budou spaseni všichni), pak věříte, že Kristovo vykoupení, pokud bylo zajištěno pro všechny lidi, je ve svém účinku omezené. Věříte, že Kristus sice místo někoho zemřel, avšak ta osoba může být i přesto navěky zatracena. Tím sami omezujete *moc* a *účinek* vykoupení. Já omezuji *rozsah* vykoupení a říkám, že jeho *moc* a *účinek* je neomezený! Jeden pisatel to dobře vyjádřil takto:

„Ať se v tomto nikdo nemýlí. Arminián omezuje vykoupení stejně jako kalvinista. Jeden omezuje jeho rozsah, když říká, že se nevztahuje na všechny lidi... zatímco druhý omezuje jeho moc, neboť říká, že samo o so-

bě vlastně nepřináší spasení nikomu. Kalvinista ho omezuje kvantitativně, ale ne kvalitativně. Arminián ho omezuje kvalitativně, ale ne kvantitativně. Pro kalvinistu je to jako úzký most, který vede celou cestu přes proud, pro arminiána je to velký široký most, který vede jen do poloviny řeky. Arminián vlastně omezuje Kristovo dílo daleko závažněji než kalvinista.“ (Lorraine Boettner, *The Reformed Doctrine of Predestination* (Phillipsburg, New Jersey: Presbyterian and Reformed Publishing Company, 1932) s. 153.)

Když mluvíme o „omezeném vykoupení“, nemáme na mysli nějaké strašlivé omezení Kristova díla. Ve skutečnosti předkládáme daleko vyšší účinek Kristova díla na Golgatě, když říkáme, že Jeho smrt skutečně něčeho dosahuje, a nejde jen o teoretickou příležitost. Vykoupení, jak věříme, bylo skutečné, opravdové, zástupné, a ne teoretické, s možností volby, takové, jehož účinnost závisí na skutcích nebo rozhodnutí člověka. A jako ten, kdo často sdílí evangelium s lidmi zapojenými ve falešných náboženských systémech, říkám, že *biblická* doktrína Kristova vykoupení je mocná pravda, která je jediným poselstvím se skutečným vlivem při setkání s mnoha heretickými učenými o Kristu, která se v dnešním světě vyskytují. Ježíš Kristus zemřel kvůli těm, které Otec od věčnosti vyvolil a určil ke spáse. Mezi Otcem a Synem je ve spáse Božího lidu naprostá jednota. Otec nařizuje jejich spasení, Syn na jejich místě umírá a Duch je

posvěcuje a připodobňuje je Kristu. To je konzistentní svědectví Písma.

Záměr vykopení

Proč přišel Kristus zemřít? Přišel jednoduše proto, aby umožnil spasení, nebo přišel, aby získal věčné vykopení (Žd 9,12)? Abychom na tuto otázku odpověděli správně, zamysleme se nad některými texty z Písma:

◆ „*Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.*“ Lk 19,10

Zde sám Pán Ježíš mluví o důvodech svého příchodu. Přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo. Málokdo vidí problém v tom, že hledal, ale mnozí mají problém s myšlenkou, že vlastně dokončil celé své poslání. Ježíš však vysvětlil, že přišel, aby spasil, co zahynulo. Svou smrtí zachránil hříšníky.

◆ „*Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě.*“ (1Tm 1,15)

Pavel tvrdí, že záměrem Kristova příchodu na tento svět vlastně bylo zachránit hříšníky. Pavel neříká nic, co by nás mohlo vést k závěru, který je dnes tak populární – že Kristova smrt prostě dělá ze spasení možnost spíše než skutečnost. Kristus přišel, aby spasil. Jestliže ano, tak jak? Skrze svou smrt? Zcela jistě. Vykupující Kristova smrt zajišťuje odpuštění hříchu všem, jimž byla určena a pro které byla dokonána. Proto Kristus přišel.

Kristovo přímlyvné dílo

◆ „*Ježíšovo kněžství však nepřechází na jiného, neboť on zůstává navěky. Proto přináší dokonalé spa-*

sení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.“ (Žd 7,24–25)

Nový zákon úzce spojuje Kristovo dílo co by našeho nejvyššího Kněze a Přimlouve s Jeho smrtí na kříži. V této pasáži listu Židům je řečeno, že Pán Ježíš, protože zůstává navěky, vlastní neměnné a stálé kněžství. On není jako ti staří umírající kněží, ale je dokonalý kněz, protože zůstává navěky. Proto je schopen zcela spasit ty, kdo skrze Něho přicházejí k Bohu. Proč? Protože stále žije, aby se za ně přimlouval.

Než se zamyslíme nad vztahem Kristovy smrti a Jeho přimluv, rád bych zdůraznil biblickou skutečnost, že *Kristus je schopen spasit lidi zcela*. Není omezen prostě na podružnou roli velkého Pomocníka, který umožňuje člověku, aby měl na svém spasení svůj podíl. Ti, kdo se přibližují k Bohu skrze Krista, najdou v Něm plné a dokončené spasení. Navíc si musíme připomenout, že Kristus se přimlouvá za ty, kdo přistupují k Bohu. Je zřejmé, že Kristus se nepřimlouvá za ty, kdo skrze Něho k Bohu nepřistupují. Kristovy přimlavy se konají za Boží lid. Za okamžik si ukážeme, jak je to důležité.

Na jakém základě se Kristus přimlouvá u Otce? Stojí před Otcem a žádá Ho, aby zapomněl na svou svatost, na svou spravedlnost a prostě přešel hříchy lidí? Samozřejmě, že ne. Syn se přimlouvá u Otce na základě své smrti. Kristovy přimlavy jsou založeny na skutečnosti, že zemřel jako Zástupce Božího lidu a protože nesl jejich hříchy na svém těle na kříž (1Pt 2,24), může předkládat svou obět před Otcem místo nich a na tomto základě se za ně přimlou-

vat. Syn nežádá Otce, aby se zpronevěřil své svatosti nebo aby hříchy opomíjel. Kristus se o hřích na Golgotě postaral. Jak si čteme v listu Židům 9,11–12:

◆ „... když přišel Kristus, velekněz, který nám přináší skutečné dobro, neprošel stánkem zhotoveným rukama, to jest patřícím k tomuto světu, nýbrž stánkem větším a dokonalejším. A nevesel do svatyně s krví kozlů a telat, ale jedinou provždy dal svou vlastní krev, a tak nám získal věčné vykoupění.“

Když Kristus vstoupil do svatyně svatých, přišel s „vlastní krví“. Když to udělal, je nám řečeno, že „získal věčné vykoupění“. A opět, nejde o žádné *teoretické* tvrzení, ale *faktické*. Kristus nevstoupil do svatyně svatých, aby se *pokusil* získat vykoupění pro svůj lid! Vešel, když toho již dosáhl. Co tedy dělá? Je Jeho přímlyvné dílo *přídavným* dílem k Jeho obětní smrti? Je Jeho smrt bez tohoto „dalšího“ díla neúčinná? Kristovy přímlyvy nejsou další dílo, mimo Jeho smrt. Kristus spíše předkládá před Otcem svou dokonalou a úplnou oběť. Je náš nejvyšší kněz a oběť, kterou přináší místo nás, je oběť sebe sama. Je náš Přímlyvce, jak říká Jan:

◆ „*Toto vám píšu, děti moje, abyste nehrěšili. Avšak zhřeš-li kdo, máme u Otce přímlyvce, Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa*“ (1J 2,1–2).

Tento text se často používá k popření konkrétního Kristova vykoupění. Když se však podíváme do Jana 11,51–52, je jasné, že Jan má na mysli „svět“ ve stejném smyslu, jak je nám vysvětlen ve Zje-

vení 5,9–11, kde Kristova smrt získává pro Boha lidi „ze všech kmenů, jazyků, národů a ras“, to znamená z celého světa.

Kristova vykupitelská smrt je nerozlučně spojena s Jeho přímlyvami před Otcem. Tato skutečnost odhaluje následující pravdy:

1) Není možné, aby se Syn nepřímlyval za všechny, za které zemřel. Kristus umírá jako jejich Zástupce, aby před Otcem předkládal tuto svou oběť za ně? Můžeme skutečně věřit, že by Kristus zemřel za někoho, koho neměl v úmyslu spasit?

2) Není možné, aby někdo, za koho Syn *nezemřel*, měl užitek z Jeho přímlyvu. Pokud Kristus *nezemřel* za určitého jedince, jak by se za něj mohl přímlyvat, na jakém základě by mohl usilovat o Otcovo milosrdenství?

3) Není možné, aby ten, za koho se Syn přímlyvá, byl zatracen. Umíme si představit, jak Syn prosí Otce, předkládá své dokonalé vykoupění za jednotlivce, kterého si přeje spasit, a Otec tuto Synovu přímlyvu odmítá? Otec svého Syna vždy slyší (Jan 11,42). Neslyšel by Synovy žádosti za všechny, které si Syn přeje spasit? Navíc, pokud věříme, že Kristus se může přímlyvat za někoho, koho Otec nespasí, pak musíme věřit, že buďto 1) v Božství panují neshody, Otec si přeje něco jiného než Syn, nebo 2) že Otec *není schopen* vykonat to, co si Syn přeje. Obě možnosti se vzájemně vylučují.

To, že Kristus nejedná jako Nejvyšší kněz všech lidí, můžeme vidět v Jeho „velekněžské modlitbě“ v Janovi 17. Pán ve své modlitbě jasně rozlišuje mezi „světem“ a těmi, kdo jsou Jeho, a verš 9 to velmi silně potvrzuje:

- ◆ „*Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji.*“
Když se Kristus modlí ke svému Otci, nemodlí se za „svět“, ale za ty, které Mu Otec dává. (J 6,37)

Za koho Kristus zemřel?

Existuje spousta veršů, které nás učí, že rozsah Kristovy oběti byl omezen na vyvolené. Zde je několik z nich:

- ◆ *Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé. (Mt 20,28)*
„Mnozí“, za které Kristus zemřel, jsou Boží vyvolení, jak řekl Izajáš dlouho předtím:

- ◆ *„Můj spravedlivý služebník získá spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme.“ (Iz 53,11)*

Když Pán Ježíš mluvil o pastýři a ovcích, jasně vysvětlil, že Jeho smrt byla za Jeho lid:

- ◆ *Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce... tak jako mě zná Otec a já znám Otce. A svůj život dávám za ovce. (J 10,11.15)*

Dobrý pastýř pokládá svůj život za ovce. Jsou všichni lidé Kristovými ovceci? Jistě ne, neboť většina lidí nezná Krista a Kristus říká, že Jeho ovce Ho znají (J 10,14). Dále Ježíš konkrétně řekl Židům, kteří v Něho nevěřili: „Ale vy nevěříte, protože nejste z mých ovcí.“ (J 10,26). Všimněte si, že na rozdíl od myšlenky, že věříme, a tím ze sebe činíme Kristovy ovce, Ježíš říká, že oni nevěří, protože nejsou Jeho ovceci! To, zda je člověk Kristovou ovcí, je Otcovým rozhodnutím (J 6,37; 8,47), ne rozhodnutím ovcí!

- ◆ *... tak jako Kristus miloval nás a sám se be dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá... Muži, milujte své ženy,*

jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Ef 5,2.25–27)

Kristus dal sebe za svoji církev, svoje Tělo, a to za tím účelem, aby ji očistil a učinil ji svatou. Pokud toto byl Jeho prvotní úmysl, proč by se vydával za ty, kdo k církvi nepatří? Nepřál by si učinit svatými také tyto „ostatní“? Pokud však Kristus zemřel za všechny lidi, existují mnozí, mnozí, kteří zůstanou nečistí po celou věčnost. Byla Kristova smrt nedostatečná, aby je očistila? Jistěže ne. Měl tedy na mysli i jiný cíl, když za ně zemřel? [Nepopírám, že Kristova smrt měla vliv na všechny lidi a na celé stvoření. Věřím, že Jeho smrt byla opravdu součástí „přivedení všeho k jednotě“ v Kristu. Ale my zde mluvíme jen o spásném efektu *zástupného* Kristova vykoupení. Mohlo by se říci, že Kristova smrt má vliv na ty, pro něž nebyla zamýšlena coby vykupitelská oběť.] Ne, obětní smrt za Jeho církev má za následek její očištění, a to je to, co zamýšlel pro *všechny*, za které zemřel.

- ◆ *On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! (Ř 8,32–34).*

Otec postavil svého Syna na naše místo. Kdo se skrývá pod slovem „naše“ v tomto textu? Text říká, že to jsou „ti, které Bůh vyvolil“, tzn. Boží vyvolení. Přimluvné dílo

Kristovo po pravici Otce se opět ukazuje v dokonalém souladu s Kristovou obětí – ti, za něž Kristus zemřel, jsou ti, za které se přimlouvá. A jak tento text ukazuje, když se Kristus za někoho přimlouvá, kdo může vznést žalobu proti této osobě a doufat, že uvidí její zavržení? Zde vidíme, co jsme viděli dříve: Kristus umírá za někoho, přimlouvá se za ně a oni jsou bezpodmínečně zachráněni. Kristovo dílo je dokonalé, dokonané a úplné. On je mocný Spasitel a vždy dosáhne svého cíle.

◆ „*Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.*“ (J 15,13)

Jsou všichni Kristovi přátelé? Vlastní všichni Jeho jméno? Klanějí se před Ním všichni a přijímají Ho jako svého Pána? Žijí v souladu s Jeho příkázáními (J 15,14)? Pokud ne, pak nemohou být všichni Jeho přátelé.

◆ *[abychom] očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích.* (Tt 2,13–14)

Zde je Titovi přesvědčivě předkládán jak zástupný prvek kříže (vydal se za nás), tak jeho záměr (vykoupit nás... očistit). Pokud Kristův záměr byl vykoupit a očistit ty, za které zemřel, mohlo by se to neuskutečnit?

◆ *Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.* (Mt 1,21)

Kristus zachrání svůj lid z jejich hříchů. Ptám se, na co se mě Edwin Palmer zeptal předtím: Ano? Zachránil svůj lid nebo ne?

◆ „*Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život,*

který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.“ (Ga 2,20)

To je běžné vyznání každého pravého věřícího v Krista. Zemřeli jsme s Ním, je náš Zástupce, ten, kdo nás miloval a vydal sebe samého za nás.

Viděli jsme tedy ve slově, že Kristus zemřel za mnohé, za své ovce, za svou církev, za Boží vyvolené, za své přátele, za lid horlivý v dobrých skutcích, za svůj lid, za každého jednotlivého křesťana.

Zdokonalený a posvěcený

Člověk by mohl naplnit celé svazky knih studií o Kristově vykoupení. [Čtenářům vřele doporučuji, aby si přečetli klasické dílo *The Death of Death in the Death of Christ* (Smrt smrti ve smrti Kristově) od Johna Owena, vydal Banner of Truth, 1985, kde najdou komplexní pojednání o otázkách Kristova vykoupení.] To však nyní zde nemáme v úmyslu. Místo toho uzavřeme naše krátké studium Písma slovy z listu Židům 10,10–14:

◆ *Tou vůlí jsme posvěceni, neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo. Každý kněz stojí a koná denně bohoslužbu, znovu a znovu přináší tytéž oběti, ale ty nikdy nemohou navždy zahladit hříchy. Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť, navěky usedl po pravici Boží a hledí vstříc tomu, až mu budou nepřátelé dáni za podnož jeho trůnu. Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje.*

I když jsme viděli mnoho logických důvodů pro víru v omezené vykoupení s odkazy na Kristovu smrt za Jeho lid, z tohoto textu

doktrína omezeného vykoupení bez pochyb vyplývá. Věnujte pozornost následujícím otázkám. Zaprvé, jaký je účinek jednorázové oběti těla Ježíše Krista? Co nám říká verš 10? „... jsme posvěceni“ nebo jiný překlad: „byli jsme posvěceni“. Řečtina zde používá minulý čas, čímž vyjadřuje minulou a dokončenou akci. Kristova smrt *nás* vlastně *dělá svatými*. Věříme tomu? Posvětila Kristova smrt ve skutečnosti ty, pro které byla určena a vykonána? Nebo jim jen umožnila, aby se stali svatými? Opět jde o otázky, které nemůžeme jen tak odsunout. Pisatel pokračuje v popisu toho, jak tento se Kněz, Ježíš, posadil po Boží pravici, ne jako staří kněží, kteří museli stále opakovat oběti dokola. Jeho dílo naopak bylo dokonalé a dokonané. Může odpočívat, neboť svou jednou obětí *učinil dokonalé* ty, kdo v životě procházejí posvěcováním Ducha. Pro věčnost je učinil dokonalými, úplnými. „Dokonáno jest“ se vztahuje k dokončení, ukončení. Opět – věříme, že toho Kristova smrt dosáhla? A pokud máme před sebou jasné učení Písma, jsme ochotni opravit své názory a své metody hlásání evangelia, aby odpovídaly pravdě?

A co víra?

Je třeba se zabývat ještě jedním obecným názorem. Mnozí, kteří věří v „univerzální“ či všeobecné vykoupení, tvrdí, že zatímco Kristus zemřel za všechny, Jeho vykoupení a spasení je účinné jen pro ty, kdo věří. V další části budeme probírat skutečnost, že víra sama o sobě je dar od Boha a je darována jen Božím vyvoláním. Odpověď necháme na skvělém puritánském autorovi, Johnu Owenovi:

K čemuž bych mohl našim univerzalistům přidat toto dilema – Bůh vylil svůj hněv na Krista a Kristus prošel bolestmi pekla buď kvůli všem hříchům všech lidí, nebo všem hříchům některých lidí nebo některým hříchům všech lidí. Pokud platí to poslední, kvůli některým hříchům všech lidí, pak mají všichni lidé ještě hříchy, za které se budou zodpovídat, a tak nebude žádný člověk spasen, protože bude-li nás Bůh soudit, i kdyby šlo jen o jeden hřích, nikdo nebude v jeho očích ospravedlněn: „Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku“ (Ž 130,3)? Pokud platí to druhé, což zastáváme my, Kristus trpěl za všechny hříchy všech vyvolených na světě. Pokud platí to první, proč tedy nejsou všichni osvobozeni od trestu za všechny své hříchy? Možná si říkáte: „Pro svou nevíru, protože neuvěří.“ Ale tato nevíra je také hřích, nebo snad ne? Pokud není, proč by za ni měli být potrestáni? Pokud je, pak i za nevíru Kristus podstoupil trest, nebo ne? Pokud ano, proč je nevíra horší než jejich ostatní hříchy, za které zemřel,? Pokud ne, pak nezemřel za všechny jejich hříchy. Ať si vyberou, kterou část chtějí. (John Owen, *The Death of Death in the Death of Christ*, London: Banner of Truth Trust, 1985, s. 61–62.)

Závěr

Někteří oponují doktríně omezeného vykoupení z velmi pragmatických důvodů. „Doktrína ničí evangelizaci, protože nemůžete říct lidem, že za ně Kristus zemřel, protože to nevíte!“ Avšak my se ptáme: je nějaká výhoda v tom, když budeme lidem předkládat vykoupení, které je jen teoretic-

ké, Spasitele, jehož dílo není dokončené, a evangelium, které je jen možností volby? Jaký druh evangelizace Bůh svým Duchem počítá: to, které je ušitě na míru, aby bylo „úspěšné“, nebo to, které je součástí pravdy Božího slova? Když apoštolové kázali evangelium, neříkali: „Kristus zemřel za všechny lidi všude a je na tobě, abys Jeho dílo přijal a tím aktivoval k účinnosti.“ Učili, že Kristus zemřel za hříšníky a že je povinností každého člověka činit pokání a věřit. Věděli, že jen Boží moc může vyvolat pokání a víru v lidském srdci. A vůbec jim to nepřekáželo v evangelizační práci, to byla moc, která za tím stála! Vyhlašovali „mocného“ Spasitele, jehož dílo je zcela do-

statečné, a který zachraňuje lidi zcela a úplně! Věděli, že Bůh se chystá k sobě přivést lidi, a protože On je Vládce vesmíru, na zemi neexistuje moc, která by zastavila Jeho ruku! To je pevný základ pro evangelizaci! A co by mohlo být větší útěchou srdci sužovanému vinou než vědomí, že Kristus zemřel za hříšníky a že Jeho dílo není jen teoretické, ale je **skutečné**?

Církev musí opět vyzývat svět smělym prohlašováním evangelia, které uráží – uráží, protože mluví o Bohu, který zachraňuje ty, které chce, uráží, protože vyhlašuje svrchovaného Spasitele, který vykupuje **svůj lid**.

ODPOVĚDI NA DOPISY ČTENÁŘŮ

JE ŘÍMANŮM 7,14–25 O NEVĚŘÍCÍCH?

Jaroslav Kernal

Jeden z našich čtenářů a pravidelný dopisovatel nám napsal následující slova (z jeho dopisu vyjímáme jen část):

Nesouhlasím ale s názorem či vlastně učením, že 7. kapitola Římanům je normální život křesťanů! Apoštol Pavel popisuje v Řím 7 svůj život před obrácením jako starý člověk bez Krista! Proto píše: „Já ubohý člověk!“ Pavla znovuzrozeného čteme až v osmé kapitole Římanům. Tam žije ve vítězství v Kristu! Jak by Pavel mohl tak velikou oblast pokrýt evangeliem, když by byl stále v rozporu těla s Duchem! Římanům 7 je obraz nynější křesťanské církve. Stále jednou nahoře, potom zase dole, jednou posílnění, pak

rychle leží na zemi. To je jen slabý výraz! Skutečnost je horší. Pochopitelně může každý křesťan padnout do pochyb, oslaben ve víře. Ale hlavní charakter křesťana a jeho život je znatelný dle Řím 8! Mnozí křesťané omlouvají svůj život dle Řím 7. *Milan E.*

Abych pravdu řekl, moc nerozumím tomu, co píšete. Na jedné straně mluvíte o tom, že 7. kapitola listu Římanům je o neznovuzrozeném člověku, a na druhé straně tvrdíte, že to je obraz křesťanské církve. To by tedy znamenalo, že křesťanská církev je složená z neznovuzrozených lidí! A že shromáždění neznovuzrozených lidí je křesťanské! Písmo ale tvrdí, že Kristova církev je svatá, neposkvrněná, čistá.

Potřebujeme dobře rozumět tomu, kdo je podle Pisma křesťan, jinak se budeme dopouštět fatálních chyb.

Odkazujete ve svém textu na Římanům 8. To je skvělé. Podívejte se, co je zde napsáno:

◆ *Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, **ba ani nemůže.** (Ř 8,7 ČSP)*

Jestli je tento text pravdivý, jak potom vysvětlíte slova apoštola z předchozí kapitoly?

◆ *Vždyť nečiním dobro, **které chci, nýbrž zlo, které nechci.** (Ř 7,19)*

◆ *Ve své nejvnitřnější bytosti **s radostí souhlasím** se zákonem Božím. (Ř 7,22)*

Myslíte, že během deseti veršů Pavel změnil svůj názor? Protože jestli je Ř 7,19 a 22 o neznovuzrozeném člověku, potom to znamená, že neznovuzrozený člověk ze své nejvnitřnější bytosti, ze své podstaty (podle vnitřního člověka – KRAL):

- chce jednat podle Božího zákona,
- nechce hřešit,
- raduje se z Božího zákona,
- a souhlasí s ním.

Zatímco Ř 8,7 říká, že neznovuzrozený člověk (tedy tělesný, tělesně smýšlející):

- neraduje se z Božího zákona,
- nesouhlasí s ním,
- nechce se mu podřídit (nechce podle něj jednat),
- a dokonce se mu ani podřídit nemůže.

Jak můžeme vysvětlit tento rozpor? Vysvětlení je prosté, protože se zde o žádný rozpor nejedná! Když Pavel v Římanům 7 z celého srdce souhlasil s Božím zákonem, jednalo se o Pavla znovuzrozeného. Každé jiné vysvětlení vnáší do textu něco, co v textu samotném není – v tomto

případě tvrzení, že se jedná o Pavla neobráceného.

Církev po dlouhá staletí zastávala názor, že v Ř 7 se mluví o křesťanech. Tento názor začal být ve větší míře opuštěn teprve v souvislosti s učením Johna Wesleyho o křesťanské dokonalosti, v čemž navazoval na učení starověkého heretika Pelagia. Toto učení tvrdí, že křesťan může ještě za svého života dosáhnout stavu úplného posvěcení. V posledních 100 letech se pak tvrzení, že Římanům 7 je o neznovuzrozeném člověku, rozšiřuje také díky letničnímu a charismatickému hnutí.

Zbožní překladatelé a vykladači Kralické bible tomu rozuměli stejně, jako tomu rozumíme my v Zápase o duši. Podívejte se do poznámek ke Kralické bibli – k verši Ř 7,22 tam stojí: „Vnitřním člověkem míní se člověk znovu zrozený.“ Kraličtí dobře věděli, co je to hřích a rozuměli také lidské přirozenosti. Proto neměli problém tvrdit, že Římanům 7 je popisem každodenního boje křesťana.

Výkladem tohoto textu jsme se v Zápase o duši zabývali v článku v čísle 79, kde je důkladný rozbor sedmé kapitoly Římanům a je zde přímo z textu uvedeno nejméně 15 důvodů, které ukazují, proč máme chápat tuto kapitolu jako popis křesťanského života. Kromě toho se můžeme podívat do dalších míst Pisma, jak podporují či vyvracejí názor, že Římanům 7 je o každodenním životě křesťana.

V listu Galatským (Ga 5,17) apoštol Pavel říká, že tělo bojuje proti Duchu a že jde o naprostý protiklad. O kom je podle Vás tento text? Je určen znovuzrozeným křesťanům nebo neznovuzrozeným, tedy nevěřícím?

Myslíte si, že křesťan se v tomto životě může zbavit své tělesnosti? Proč by ale potom apoštol psal, že naše tělo podléhá smrti, protože jsme zhřešili (Ř 8,10). Není tedy tělesná přirozenost spojena s tělem, které jednoho dne buď odložíme, nebo – v tom radostnějším případě – bude proměněno v tělo nesmrtelné (1K 15,52–54)?

Pokud by Galatským 5,17 bylo o neznovuzrozeném člověku (což by podle Vašeho výkladu odpovídalo Ř 7), jak vysvětlíte, že je zde boj proti Duchu? Copak neznovuzrozený člověk přijal Ducha svatého, takže proti Němu bojuje?

Jestliže je standardem křesťanského života Římanům 8, a Římanům 7 je o neznovuzrozeném člověku, proč Pavel píše, že musí ranami nutit své tělo ke kázni, aby neselhal (1K 9,27)? Neměl by snad žít vítězným životem? Proč musí bojovat s tělem?

Už dříve jsem Vám psal, že člověk, který dlouhodobě žije v hříchu, pravděpodobně není křesťan. Pokud někdo omlouvá své hříchy odkazem na Římanům 7, potom má velký problém, protože jeho srdce je natolik zatvrzelé, že místo aby své hříchy vyznal Bohu, tak je na Boha svádí. Takový člověk musí činit pokání – a pokud ho nečiní, neměl by být nazýván křesťanem, protože jím se vši pravděpodobností doopravdy není.

Pokud na základě Písma rozumíme tomu, kdo je to křesťan a jak je to s jeho novou i starou přirozeností, potom nám Římanům 7 nebude dělat žádné problémy. Bude nám naopak velkou pomocí, protože nám ukazuje, že ještě musíme bojovat, že jsme ještě nedoběhli do cíle, že jsme ještě nezís-

kali konečný vavřín spravedlnosti. Potom jsou pro nás velikým povzbuzením poslední dva verše sedmé kapitoly, protože ukazují na Krista, vedou nás k evangeliu, ke kříži, kde jediné máme odpuštění, kde jediné můžeme čerpat sílu k tomu, abychom vzdorovali hříchu. Vedou nás k porozumění tomu, kdo jsme my a kdo je Bůh:

◆ *Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď díky skrze Ježíše Krista, Pána našeho! (Ř 7,24–25)*

Ale jestli je Římanům 7 o neznovuzrozených lidech a standardem křesťanského života je Římanům 8, potom by nejenom každý dokonáný hřích, ale dokonce každý boj v našem nitru znamenal, že nejsme znovuzrození. Takový postoj by nás snadno mohl zavést na velmi nebezpečné místo, kdy si budeme myslet, že jsme tak vítězní, že už nehřešíme. Ale pro ty, kteří si něco takého myslí, má Bůh jasné slovo:

◆ *Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. (1J 1,8)*

Ale jestli křesťan nemusí zápasit s hříchem, proč potom Jan psal, že máme své hříchy vyznávat (1J 1,9)?

Jestliže Římanům 7,24–25 je volání neznovuzrozeného člověka, potom by to znamenalo, že neznovuzrozený člověk rozumí svému padlému stavu, chápe svou bídu a potřebu vysvobození z těla smrti, jinými slovy – ze své vlastní hříšné přirozenosti rozumí věcem Božího Ducha, což je v přímém protikladu k Písmu:

◆ *Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem. (1K 2,14)*

Znovu a znovu vidíme, že Váš výklad odporuje jak kontextu pasáže, tak dalším místům v Písmu. A znovu – stejně jako v minulosti – Vám musím napsat, abyste pečlivěji studoval Boží slovo.

Pošlete mi, prosím, výklad, který vychází ze samotného Písma, ne z Vašich představ o tom, co by měl apoštol psát o znovuzrozeném (vítězném – Ř 8) nebo neznovuzrozeném (ubohém – Ř 7) člověku. Jenom tehdy, pokud budeme stavět na samotném Písmu, můžeme konstruk-

tivně diskutovat. Já jsem Vám odpověděl s odkazem na Písmo a vysvětlením Božího slova. Ale jsem jenom „ubohý člověk“, omylný a hříšný (ačkoliv současně také obmytý Kristovou krví a vykoupený Jeho obětí) a mohu se ve svém výkladu Písma mýlit. Pokud si myslíte, že se mýlím, budu rád, když mi napíšete, v čem konkrétně se mýlím a doložíte to Písmem – ne verši vytrhanými z jejich kontextu, ale smysluplným výkladem textu v jeho kontextu.

PROČ NEPUBLIKUJEME AUTORY Z ŘAD CHARISMATIKŮ?

Jaroslav Kernal

Od jednoho věrného čtenáře jsme dostali dopis následujícího znění:

Dobrý den, milí bratři a sestry, po léta jsem čtenářem Zápasu o duši, v mnohém mi byl poučením, v lecčem jsem s ním nesouhlasil a občas i nesouhlasím, inu, jak to v životě bývá. Vždy jsem si však cenil toho, že se redakce snaží hledat v Písmu a být věrna tomu, co poznává jako pravdivé. Proto mne trochu překvapil – a musím říci, že nemile – redakční úvodník „Jistě to jde lépe“ v posledním čísle.

Stojí v něm, že autoři, kteří se aktivně angažují v charismatickém hnutí, mají u vás dveře zavřené. Takový postoj jsem nečekal.

Ano, vím, že vaše redakce smýšlí o mnohých praktikách, a zřejmě i o některých teologických východiscích charismatického hnutí kriticky (nijak to ostatně neskrýváte a občas to dávají některé články najevo až způsobem poněkud – řekněme – negentlemanským, ale vždy

jsme to bral prostě jako lidskou nedokonalost, která se nám nikomu nevyhýbá.)

I já sám smýšlím o mnohém v charismatickém hnutí, k němuž náleží můj sbor i denominace, kriticky, to je jistě na místě – podobně očekávám, že k nectnostem v řadách reformovaných církví budete podobně kritičtí i vy).

Co mě však zaskočilo, je to, že zavíráte dveře nikoliv konkrétním názorům na základě toho, zda jsou shledány pravdivými či nikoliv, ale zavíráte dveře en bloc autorům, kteří pocházejí z hnutí, které vám nekonvenuje, bez ohledu na to, o čem hovoří a zda mají pravdu či nikoliv.

Takový postoj by mne mrzel. Představa, že mám číst časopis, který by nebyl ochoten publikovat nic z toho, co bych případně napsal, nikoli na základě toho, co jsem napsal, ale na základě toho, kam patřím – hmm, to je zvláštní představa.

Opravdu máte takový postoj? Postoj ve stylu „Cožpak může z Nazareta vzejít něco dobrého“? Není to nemístný předstudek? Není to nespravedlivé? Chápu a souhlasím, že blud musí být odhalován

– ale je takový postoj tím skutečně vhodným nástrojem k realizaci tohoto cíle?

Děkuji, že věnujeme chvíli zamyšlení nad mými otázkami.

David F., člen Křesťanského společenství Ostrava

* * * * *

Pokoj Vám a milost, bratře, děkuji Vám za dopis napsaný velice laskavě a v bratrské lásce. V takovém duchu se dobře čtou i věci velmi vážné, jaké jsou obsahem i Vašeho dopisu.

Jsmo vděční za Vaši letitou přízeň našemu časopisu. Jistě dobře víte, že Zápas o duši prošel (a z Boží milosti stále prochází) teologickým vývojem. Je to jak přirozené, tak také nezbytné. A to, co Vás překvapilo, je součástí tohoto vývoje. Chceme jednat podle toho, jak rozumíme Božímu slovu a jak poznáváme toho, který je „Svatý, svatý, svatý“.

Zde jsou tedy důvody, proč jsme napsali to, co jsme napsali (omlouvám se za rozsah, ale na takové téma nelze dobře odpovědět několika větami):

1. Obecný postoj – nemůžeme publikovat všechno

Úkolem Zápasu o duši je šířit evangelium, budovat křesťany a pomáhat jim naplňovat Velké poslání. Ani jedna z těchto oblastí není místem, kde bychom si mohli dovolit chyby nebo nedůslednost. Tím nechci říct, že jsme bezchybní nebo stoprocentně konzistentní. To rozhodně ne. Jsme Bohem ospravedlnění hříšníci stejně jako všichni ostatní a stejně jako všichni ostatní křesťané toužíme po tom,

znát pravdu, učit pravdu, zůstat v pravdě a aplikovat pravdu do svého života. Ale právě kvůli tomu nechceme přistupovat k vyučování lehkomyšlně nebo s postojem, že si to „Pán Bůh stejně nějak přebere“.

Věříme, že Bible je inspirované Boží slovo, a proto se vši vážností přijímáme, co Bible říká. A v této oblasti zde je nejedno varování. Například čteme u Jakuba:

◆ *Nechtějte všichni učit druhé, moji bratři: vždyť víte, že my, kteří učíme, budeme souzeni s větší přísností. Všichni přece mnoho chybujeme. (Jk 3,1–2)*

Bůh klade velkou zodpovědnost na ty, kteří vyučují – budou souzeni s mnohem větší přísností. To je důvod, proč nemůžeme v Zápasu o duši otisknout cokoli, ale musíme rozlišovat, zda to odpovídá pravdě. Ale podle Božího slova nestačí jenom formální, „vnější“ souhlas s učním Bible. Písmo jde mnohem dál. Pavel vysvětluje Timoteovi:

◆ *Dávej pozor na své jednání i na své učení. Buď v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům. (1Tm 4,16)*

Slova a činy musí jít ruku v ruce. Jestliže tomu tak není, je to neúčinné a neslouží to ke spasení ani posluchačům (v našem případě čtenářům) ani autorovi samotné-

mu. Vezměte si příklad (je možné ho úspěšně aplikovat např. na některé politiky, ale nejenom na ně): Pokud zloděj říká, že krást se nemá, je kromě toho, že je zlodějem, také lhářem – a to i přes to, že výrok „krást se nemá“ je sám o sobě pravdivý. Takovým prohlášením nejenom odsuzuje sám sebe, ale zároveň svádí druhé.

Proto jsme přesvědčeni, že nestačí, aby nějaký článek obsahoval dobré a pravdivé věci, ale stejně důležité je, jaký život za tím článkem stojí. Ne vždy je možné takové věci zjistit, ani není vždy všechno hned zřejmé a některé věci vyjdou najevo až v den soudu (1Tm 5,24), ale věříme, že je naše zodpovědnost všechno zkoumat, dobrého se držet a zlého se vyvarovat v každé podobě (1Te 5,21–22). Což nás vede k onomu inkriminovanému prohlášení, že nechceme publikovat autory, kteří se aktivně angažují v charismatickém hnutí.

2. Konkrétní vyjádření – aktivní angažovanost v charismatickém hnutí

Především musím říci, že **nejde jenom o praktiky, ale jde hlavně o učení**. Jednání vždycky vychází z učení. Špatné jednání vychází ze špatného učení. A tady je ten zásadní problém. Charismatické učení vede k popření nebo pokřivení životně důležitých doktrín. Podívejme se aspoň na některé:

Učení o Písmu

Letničně-charismatické učení zásadním způsobem předefinovalo, co je to Boží slovo. Víím dobře, že charismatici obecně trvají na závaznosti Písma, ale prakticky je to jinak. Musí definovat Boží slovo tak, aby se jim do něj vešlo také charisma-

tické proroctví, což znamená, že Boží slovo není omezené na Písmo samotné (na Sola Scriptura), ale na Písmo + prorocká řeč. Jakmile ale cokoliv postavíme na úroveň Božího slova, stává se z Božího slova otrok tohoto „plus“ – a je jedno, jestli je to tradice římskokatolické církve nebo inspirované spisy Ellen Whiteové či omylné proroctví Ricka Joynera, Cindy Jacobsové nebo argentinských evangelistů. Zapsané Boží slovo už není tím podstatným, na čem křesťané staví svůj život. Důsledky popisuje Pán Ježíš v Matoušovi 7,21–27.

Chápu, že v celém charismatickém hnutí existuje velká rozmanitost v pohledu na to, co je to Boží slovo, stejně jako existuje v evangelikálním hnutí, ale východisko charismatického hnutí je jiné – jak je naznačeno výše – než jak je tomu v tradičním evangelikalismu.

Učení o hříchu

Letničně-charismatické hnutí vychází z probuzeneckého hnutí a z hnutí svatosti, které mají kořeny v arminianismu 18. a 19. století. Už arminianismus sám o sobě je problém, ale ve druhé polovině 20. století a v posledních desetiletích se můžeme v rámci charismatického hnutí setkávat se samotnými kořeny, z nichž arminianismus vyrůstá, tedy se semi-pelagianismem a pelagianismem. To je učení, které říká, že člověk je hoden spasení, zaslouží si ho, je schopen ho dosáhnout a záleží především na něm samotném. To je závažný teologický a soteriologický problém, který není ojedinělý, ale jde napříč celým spektrem charismatického hnutí – je to problém, který popírá spasení z pouhé milosti (Sola Gratia).

Učení o křtu Duchem svatým

Charismatické učení o křtu Duchem svatým vede v tom lepším případě k tomu, že vznikají dvě skupiny křesťanů – ti, kdo jsou pokřtěni Duchem (a mluví v jazycích) a ti, kdo nejsou. V tom horším případě toto učení vede k tomu, že ti, kdo vyznávají Krista, činili pokání, věří v Krista a žijí ve vztahu s Ním, ale nebyli tzv. „pokřtěni Duchem“, křesťany nejsou. Víím, že je to zjednodušené, ale právě tak to funguje a právě tak se to vyučuje, což je naprosto nebiblické a vede opět ke zmatku a duchovní pýše. Ale kromě toho to vede ještě k další věci:

Ekumenické spojení

Od šedesátých let minulého století dochází ke stále většímu sblížení mezi charismatiky a římskými katolíky. Základ, na kterém je to postavené, je právě křest Duchem. Nehledí se na to, že katolíci charismatici uctívají Marii a svaté – podstatné je, že mluví v jazycích! Pravost se nerozlišuje podle učení a jednání, ale podle mluvení v jazycích a křtu Duchem. Vede to k naprostému zatemnění toho, kdo je a kdo není křesťan. Opět to není něco okrajového, ale je to mainstreamová záležitost celého charismatického hnutí. Na okraji tohoto hnutí stojí ti (v naprosté a nepatrné menšině), kdo se proti těmto ekumenickým aktivitám vymezují.

Hnutí víry

Letničně-charismatické hnutí dalo vzniknout hnutí víry. To je hnutí, které úplně převrací evangelium. Je to hnutí, jehož kořeny můžeme vysledovat až ke kolébce letničního hnutí v Azusa Street. A přes všechny své hereze a zvrácenosti

je toto hnutí podporované širokým spektrem charismatiků.

Mohli bychom pokračovat dál a dál a mohli bychom jít např. k učení o člověku – přední postavy charismatického hnutí hlásají takové věci, jako že člověk je „malý“ bůh, protože byl stvořen k Božímu obrazu a sám má „stvořitelskou moc“, mohli bychom se zabývat učením o autoritách a s ním spojeným zneužíváním autority a manipulací, což jsou jevy, které mají své pevné místo v charismatickém hnutí, mohli bychom mluvit o pragmatismu nebo o zábavě, která je vydávána za uctívání. Je toho opravdu hodně.

Výsledkem a pojičkem výše uvedených problémů je naprostý chaos. To je největší ovoce charismatického hnutí. Není to větší zbožnost, není to lepší porozumění tomu, kdo je to křesťan, není to větší svatost, není to větší vyvýšení Krista, není to větší láska k Božímu slovu ani milování bratrů, ale je to zmatek a zamlžení toho, kdo je křesťan, co je biblická láska, pravda, zdravé učení, uctívání atd.

To jsou objektivní důvody, proč se od tohoto hnutí distancujeme. Najdou se i výjimky – jako např. John Piper, Wayne Grudem nebo Sam Storms, ale to jsou lidé, kteří opět stojí na samotném okraji charismatického hnutí, zatímco hlavní proud určují lidé jako Benny Hinn, Kenneth Copeland, Joel Osteen, Creflo Dollar, Joyce Meyer, Rick Joyner... – vesměs lidé, kteří kážou falešné evangelium. A i k oněm zmíněným výjimkám musíme přistupovat velmi opatrně a strážlivě, protože tito bratři svým otevřeným postojem dávají charismatické-

mu hnutí kredit, který si toto hnutí opravdu nezaslouží.

3. Osobní zodpovědnost

Je tady ještě poslední věc, kterou nemohu opomenout. A to je postoj samotných charismatiků k problémům uvnitř jejich táboru. Píšete, že *sám smýšlíte o mnohém v charismatickém hnutí kriticky a že blud musí být odhalován*. To vypadá hezky a zní to moc dobře. Ale bez skutků jsou to jenom prázdná slova. Na veřejné vyhlásování charismatických bludů je nutné veřejně odpovědět. Kde jsou ale články takto kriticky smýšlejících charismatiků, které by poukazovaly na výše uvedené věci? Nejsou! Kde jsou vyjádření k proroctvím, která se nenaplnila (a podle Písma jsou taková proroctví **falešnými** proroctvími)? Nejsou! Kde jsou varování před římskokatolickým modlářstvím? Nejsou! Kde jsou snahy o napravení závažných doktrinních bludů? Nejsou!

Před pár lety zasvítla hvězda brutálního muže, který údajně na pokyn Ducha svatého kopal lidi do obličeje a do břicha, aby byli uzdraveni. Přes takové jednání byli charismatici nadšení a mluvili o probuzení v Lakelandu na Floridě. Když se ukázalo, že tento „Boží muž“, Todd Bentley, během „probuzení“ smilnil se členkou svého týmu, musel rezignovat a „probuzení“ skončilo. Přesto zněly i mezi českými charismatiky hlasy na obhajobu tohoto falešného proroka. Kde tedy jsou charismatici, kteří by byli ochotní říci nahlas pravdu? I kdyby byl Todd Bentley reformovaný křesťan (což zdaleka není), museli bychom jasně a veřejně odsoudit

jeho jednání – jak veřejně, tak zákulisní. Nebo je – jak říkáte – negentlemanské označit hřích za hřích a falešné učení za falešné učení? Potom pisatelé Písma i sám Pán Ježíš byli velmi negentlemanští!

Mohli bychom jít krok za krokem a podívat se na to, kam až letniční a charismatické hnutí dospělo za sto let své existence – a skutečně není o co stát. Chaos, zmatek, rozdělení a falešné učení – to jsou slova, kterými musíme nutně doprovázet historii charismatického hnutí. Nemůžete se potom divit, že nechceme spolupracovat s lidmi, kteří jsou v tomto hnutí aktivně angažováni. Nemůžeme přece oddělit osobu autora a učení, které autor reprezentuje od jeho článku, a to ani v případě, že článek bude sebepravdivější.

Závěr

Na závěr musím ještě reagovat na tři věci, které jste napsal:

První se týká toho, o čem už jsem mluvil, totiž že zavíráme dveře článkům, které jsou pravdivé, ale pocházejí z hnutí, které nám není blízké a tak odsuzujeme všechny autory z daného hnutí „en bloc“. Dovolte mi trochu extrémní příklad: Hodiny, které jsou rozbité, dvakrát denně ukazují správný čas. To ale nemůže být důvodem, abychom se podle nich řídili. Vždyť kromě těch dvou okamžiků celý zbytek dne ukazují špatně.

Výše jsem ukázal, že celé charismatické hnutí jde špatným směrem. Tím neříkám, že v charismatickém hnutí nejsou křesťané – nic takového. A v otázce spasení budu trvat na oddělení osoby a názorů – věřím, že jsou spaseni mnozí arminiáni,

přestože jejich názory jsou biblicky neobhajitelné. Jsem přesvědčen o tom, že mnozí charismatici jsou křesťané a budou spaseni, a podobně mnozí liberálové i někteří římstí katolíci – přesto nemohu souhlasit s jejich názory a nebudu je publikovat. V případě charismatiků, liberálů i římských katolíků jde o hnutí, která jako celek – tedy ‚en bloc‘ – kompromitují evangelium, a proto je nutné se od nich oddělit.

Druhá věc je Vámi zmiňovaný postoj „cožpak může z Nazareta vzejít něco dobrého“. Vzhledem k tomu, co jsem napsal, je doufám jasně, že se nejedná o lokální záležitost, jako je to ve Vámi uvedeném verši – to by konkrétně ve Vašem případě muselo znamenat, že „z Ostravy nemůže vzejít nic dobrého“ – a to je něco, co rozhodně nezastáváme. Ale chceme se pevně držet Kristova „varujte se kvasu farizeů a saduceů“, protože právě o to zde jde. Nejde o to, odkud kdo pochází, ale jaké učení zastává.

Poslední věc má co do činění s kritikou ve vlastních řadách. Náš odstup od charismatického hnutí není záležitostí našich emocí nebo preferencí, ale jde o aplikaci biblických principů – a jak jste si mohl všimnout v původním článku, nejde jen o charismatické hnutí, ale také o ekumenické hnutí a liberalismus. Jsou evangeli-

kální i reformovaní autoři, kteří se angažují v ekumenickém hnutí – např. již zesnulý John Stott. Přestože mnohé z toho, co napsal, je velmi užitečné, nechceme to aktivně šířit např. kvůli jeho spojení s ekumenickým hnutím, které zatemňuje biblické evangelium. Jsou reformovaní autoři, kteří inklinují k liberalismu např. tím, že popírají stvoření v šesti dnech (např. Tim Keller) – ani takové nechceme publikovat. Tím neříkáme, že všechno, co kdy tito autoři napsali nebo napíšou je špatné, ale chceme poslechnout Boha, který nás učí, že se máme oddělit od takových učení a lidí, kteří je podporují.

Tento náš postoj je postavený na biblických principech, které vyplývají z Božího charakteru a z jasného učení Písma. Možná jsou v Písmu lepší biblické principy, které nám unikají a podle kterých bychom měli charismatické, ekumenické i liberální autory publikovat, protože by to vedlo k větší oslavě Boha. Zatím jsme takové principy a texty Písma nenašli. Ale jestli takové principy znáte, budu moc rád, když mi je napíšete, protože pokud skutečně povedou k větší oslavě Boha, nikdo z redakční rady nebude mít problém je přijmout.

K PROBLEMATICE CHARISMATICKÉHO HNUTÍ

SOUČASNÝ DAR PROROCTVÍ A BIBLICKÁ KRITÉRIA

Štěpán Rucki

Charismatici a cessacionisté

V současné době existují rozdílné pohledy na zázračné a zjevující dary jako dar apoštolství, proroctví, jazyků a uzdravování.

První pohled říká, že tyto dary, jak byly popsány v Novém zákoně, jsou stále platné i v dnešní době, a věřící je mají hledat. Tento názor je zastáván klasicky stoupen-

ci letničního a charismatického hnutí. Do této názorové skupiny se však řadí i někteří křesťané, kteří mají poněkud konzervativnější teologické názory. Spíše než charismatici se však označují jako zastánci pokračování („kontinuacionisté“), aby tím dali pouze najevo, že věří v pokračování darů, bez současného plného ztotožňování se s přitěží charismatického hnutí.

Na druhé straně existuje názor, že výše uvedené nadpřirozené dary se v současné době v církvi již nevyskytují. Tito křesťané bývají označováni jako zastánci ukončení darů nebo také „cessacionisté“ (od anglického *cessation* – skončení, zastavení). Zastáncům ukončení bývá někdy podsouváno, že již nevěří v Boží moc působící dnes v církvi a ve světě. Tito lidé neodmítají víru v nadpřirozené Boží působení v dnešní době. Na druhé straně jsou však přesvědčeni, že nadpřirozené dary měly zvláštní význam v době prvotní církve. Tyto dary byly zvláštními znameními, která potvrzovala šíření evangelia a službu apoštolů při zakládání církve. Jakmile tento věk pominul a byly sepsány knihy Nového zákona, účel jejich existence se naplnil, a tak v dnešní době není důvod tyto dary vyhledávat.

Diskuze vedoucí do „slepé uličky“

Mezi oběma názorovými skupinami, tedy charismatiky a zastánci pokračování na jedné straně a zastánci ukončení na straně druhé, existuje výrazný nesoulad. První skupina tvrdí, že mimořádné dary, zázračné dary a dary zjevení jsou v církvi stále přítomny. Ta druhá naopak zastává názor, že mimořádné dary pominuly, je-

likož byly omezeny pro období zakládání církve, tedy pro dobu apoštolů.

Od obou skupin zaznívají také rozdílné způsoby argumentace na obhajobu vlastních názorů. Charismatici argumentují prožívanými „zkušenostmi“. V takové situaci je v současné době obtížné vyvracet existenci darů jazyků někomu, kdo mluví v jazycích. Jeho argumentace je jednoduchá: „Když s tím mám osobní zkušenost, jak může někdo tvrdit, že to neexistuje.“

Na druhé straně zastánci ukončení často odkazují na biblické pasáže jako 1K 13, 8–10 („*prorocství – to pomine; jazyky – ty ustanou...*“), a také na církevní dějiny, které dosvědčují skutečnost, že mimořádné dary postupně pominuly krátce po skončení apoštolské doby. Na to charismatici většinou odpovídají, že dar jazyků byl obnoven naposledy v roce 1906, kdy vzniklo letniční hnutí.

Při diskuzích tohoto typu se často dostáváme do slepé uličky, protože zastánci ukončení nesdílejí nadšení z charismatických zkušeností a naopak charismatici se stěží dají přesvědčit biblickými a historickými argumenty zastánců ukončení.

Pokus o jiný přístup

A tak je otázka, zda neexistuje lepší způsob, jak tuto diskuzi vést. Cesta ke smysluplnější diskuzi vede přes odpověď na otázku, co tyto dary představovaly. Musíme si odpovědět na otázku, o čem vlastně mluvíme, když hovoříme o darech prorocství, jazyků a uzdravování. Nejdříve je třeba formulovat a vymezit biblické chápání zázračných a zjevujících darů a toto kritérium použít k poměřování současných

„zkušeností“. Podstatou této diskuze je tedy hledání biblických standardů a jejich pomocí hodnocení současné charismatické praxe. Jinými slovy, chceme zjistit, jak se projevovaly tyto dary v dobách Nového zákona a k čemu sloužily, a pomocí těchto kritérií pak provést srovnání se současnými zkušenostmi v charismatickém hnutí. Tento přístup nyní použijeme pro zhodnocení současných darů prorocství.

Boží slovo nám poskytuje tři základní kritéria pro zhodnocení člověka, který se prohlašuje za proroka a tvrdí, že obdržel nové zjevení od Boha. Jak charismatici, tak zastánci ukončení budou souhlasit s tím, že prorocství znamená oznámení Božího zjevení, v tomto případě nového, tedy mimobiblického zjevení. Bible nám dává nástroje k prověření oprávněnosti tvrzení, že někdo obdržel nové zjevení od Boha.

První test – soulad s biblickým učením

Prvním biblickým testem pro nová prorocství je soulad s biblickým učením. Zjevení, které přináší pravý prorok, musí dokonale zapadat do toho, co už bylo zjeveno v minulosti v Božím slově. Bůh si nemůže protřečít, a tak zjevení, které není v souladu s učením Božího slova, nemůže pocházet od Boha. Pokud někdo vyhláší zjevení, které uvádí lidi do falešného učení, je podle biblických kritérií falešným prorokem.

◆ *Kdyby povstal ve tvém středu prorok nebo někdo, kdo hádá ze snů, a nabídl ti znamení nebo zázrak, i kdyby se dostavilo to znamení nebo ten zázrak, o němž ti mluvil, když říkal: „Pojďme*

za jinými bohy,“ které jsi neznal, „a služme jim,“ neuposlechněš slov takového proroka nebo toho, kdo hádá ze snů. To vás zkouší Hospodin, váš Bůh, aby poznal, zda milujete Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší... Avšak takový prorok nebo ten, kdo hádá ze snů, bude usmrčen, protože přemlouval k odpadnutí od Hospodina, vašeho Boha, který vás vyvedl z egyptské země a vykoupil tě z domu otroctví. Chtěl tě svést z cesty, po které ti Hospodin, tvůj Bůh, přikázal chodit. I odstraníš zlo ze svého středu.
(Dt 13,2–4.5)

Tento úsek mluví zcela jasně o tom, že i kdyby někdo oznamoval věci, které se naplní, a přitom sváděl lidi k falešnému učení, je takový člověk falešným prorokem. Někteří samozvaní proroci v dnešní době hlásají těžké bludy. Např. Benny Hinn prohlásil, že v Boží Trojici je celkem devět osob. Nebo Kenneth Copeland tvrdil, že Ježíš na kříži přijal satanovu přirozenost. Ale i v našich zeměpisných šířkách slyšíme z úst rádoby proroků dnešní doby falešné učení.

Druhý test – morální bezúhonnost

Druhým testem pravého proroka je jeho morální bezúhonnost. Od pravého Božího proroka se očekává, že bude žít podle Božích norem. V Božím slovu Pán Bůh mluvil skrze lidi, kteří byli vedeni Duchem svatým. A tak lidé, prohlašující se za proroky a přitom žijící v nezkracených vášních a nevyznaném hříchu, jsou falešnými (lživými) proroky. Pán Ježíš varoval své učedníky:

- ◆ „*Střeďte se živých proroků, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. Po jejich ovoci je poznáte. Což sklízíte z trní hrozny nebo z bodláci fíky? Tak každý dobrý strom dává dobré ovoce, ale špatný strom dává špatné ovoce.*“ (Mt 7,15–17)

Uvedeme několik příkladů: Jednou významnou skupinou proroků dnešní doby jsou tzv. kansaští proroci (z amerického Kansasu), k nim se řadí například Mike Bickle, Rick Joyner, Bob Jones a Paul Cain. Jména některých z nich se hojně objevovala na stránkách Života víry, hlavně v 90. letech a byla opěvována v superlativech. Nicméně Bob Jones, který byl spojen s hnutím Vinice (Vineyard ministry), byl usvědčen z toho, že zneužíval své „prorocké“ autority a sexuálně obtěžoval ženy. Dne 4. listopadu 1991 o tom učinil doznání před staršími svého společenství a odstoupil ze služby. Poslední ze jmenovaných kansaských proroků, Paul Cain, způsobil veřejné pohoršení, když přiznal dlouhodobý problém s alkoholem a homosexualitou.

Nikde na stránkách Života víry jsem nezachytil reflexi k těmto událostem a přitom podle slov Pána Ježíše oba tito „proroci“ byli evidentně falešnými proroky.

Třetí test – správnost předpovědi

Dostáváme se k třetímu biblickému testu pravého proroka, a tím je správnost předpovědi. Pokud pravý prorok zvěštoval Boží zjevení týkající se budoucích událostí nebo zjevoval jiné neznámé věci, jeho zjevení bylo stoprocentně správné. Řečeno z opačné strany, pokud někdo prohlašoval, že má zjevení od Boha ohledně bu-

doucnosti, a tato věc se nestala, Bible říká, že tento člověk je falešný prorok. V knize Deuteronomium 18 čteme:

- ◆ „*V srdci si asi říkáš: „Jak poznáme slovo, které Hospodin nepromluvil?“ Nuže, promluví-li prorok jménem Hospodinovým a věc se nestane a nesplní, nepromluvil to slovo Hospodin. Opovážlivě je mluvil ten prorok sám; nelekej se toho.*“ (Dt 18,20–21)

Je to zcela jasné: Pokud se „prorocká“ slova nenaplní, nepocházejí od Boha. Tuto pravdu opakuje Boží slovo na mnoha místech. Prorok Izajáš říká, že Hospodin potvrzuje slovo svého služebníka (Iz 44,26). Jeremjáš říká, že prorok je pravý jen tehdy, když se jeho slova naplní (Jr 28,9) a Ezechiel píše:

- ◆ „*Když já Hospodin promluví, mluví slovo, které se splní bez odkladu.*“ (Ez 12,25)

Přesnost současných proroctví

Srovnajme nyní posledně jmenované kritérium se slovy některých významných postav současného prorockého hnutí. Rick Joyner, jeden tzv. kansaských proroků, autor mnoha knih, z nichž některé byly přeloženy do češtiny, říká o jiném již výše uvedeném „prorokovi“ tato slova: „Existuje prorok jménem Bob Jones, kterému bylo řečeno, že souhrnná přesnost prorockých zjevení v církvi v dané době se pohybovala kolem 65 procent. Přesnost některých proroctví je pouze 10 procent. U těch nejvyspělejších přesnost dosahuje 85 až 95 procent.

Čistota proroctví se zvyšuje, ale je to ještě běh na dlouhou trať.“ Jiná osobnost ze skupiny kansaských proroků, Mike

Bickle, přiznal skutečnost, že 80 procent prorocství, která slyšel, nebyla pravdivá. Z toho je vidět, jak nízké jsou standardy současného prorockého hnutí ohledně pravdivosti prorocství ve srovnání s kritérii, které nám dává Boží slovo. Bible říká jasně, že pokud se něčí prorocství nenaplní, nemůže být tento člověk považován za Božího proroka. Jak je vidět, současní představitelé prorockého hnutí mají na tuto věc jiný názor. Už samotný tento fakt je staví do pozice falešných proroků.

Jiný dobře známý charismatický vůdce, Jack Deere, řekl: „Proroci jsou skutečně chaotičtí. Proroci dělají chyby a někdy, když se prorok mylí, může jít o závažnou chybu. Znam proroky, jejichž chyby poslední rok stály lidi miliony dolarů. Znam lidi, kteří na základě „prorockého“ slova chybně investovali, přestěhovali se nebo utratili tuny peněz.“

Při této příležitosti stojí za to si připomenout, kolik peněz a zbytečného úsilí stálo lidi falešné prorocství o zničení Těšínska, které vedlo několik set křesťanů v 60. letech minulého století k vystěhování z Těšínska do polských Bieszczad.

Chybující proroci?

Wayne Grudem, který patří spíše ke konzervativním evangelikálním teologům, avšak zastává názor pokračování darů, píše ve své knize *Dar prorocství v Novém zákoně a dnes*: „Ve všech oblastech charismatického hnutí nacházíme téměř jednotné svědectví, že prorocství je nedokonalé a nečisté a obsahuje prvky, jimiž se není třeba řídit, ani jim není třeba důvěřovat.“ To je ovšem ohromující přiznání. Biblická

prorocství, jakožto Boží zjevení, mají totiž autoritativní charakter, což znamená, že jim máme být poslušni, a jsou přesná, z čehož vyplývá, že jim máme důvěřovat.

Dr. Piper, který je rovněž zastáncem pokračování, k tomu podává své vysvětlení, že problémem v současném daru prorocství je chybný prorok. Boží zjevení je sice dokonalé, ale problém je v chybném předání zjevení, tj. v jeho nepřesném přijetí, pochopení či následném vyjádření prorocství. Avšak podle kritéria z Deuteronomium 18 je prorok, který prohlašuje, že má prorocství od Hospodina a následně jej chybně podává, zavrženíhodný.

Pokud současné prorocství nemá autoritativní charakter, a tedy se jím nemusíme řídit, a také není přesné, a tedy mu nemusíme důvěřovat, jak poznáme, že je správné, či nikoliv? Jak můžeme rozpoznat, že pochází od Boha, či nikoliv. Takový přístup k prorocství v sobě nese nebezpečí zneužívání a nadužívání v životě církve. Lidé tvrdí, že obdrželi slovo od Hospodina a manipulují tím své okolí, či nutí ostatní k různým činům. Existuje mnoho příkladů, kdy takové jednání mělo destruktivní dopady v životě lidí i církve.

Zjevení, které pochází skutečně od Boha, je autoritativní a absolutně důvěryhodné. Takovému zjevení se musíme podřídit. Současně je jisté, že to, co Bůh řekl, se skutečně stane.

Když začneme hodnotit současné prorocké hnutí pomocí biblických kritérií, když srovnáváme současnou praxi s biblickými údaji, brzy dospějeme k tomu, že současná prorocství nejsou totéž, co pro-

roctví v Božím slově. Proroctví současné doby nespĺňujú biblická kritéria pro Boží zjevení. Používají sice biblický slovník, výrazy, avšak praxe je naprosto odlišná.

Dr. MacArthur, hlavní pořadatel konference *Cizí oheň*, která proběhla v roce 2013 ve Spojených státech, vysvětluje: „Skutečný prorocký úřad vyžaduje sto-procentní přesnost předpovědí. V případech, kdy novozákonní proroci přinášeli církvi nové zjevení od Boha, vždy naplňovali tento standard. Jistěže prohlašování a výklad prorockého slova pokračuje i v dnešní době skrze zvěstování a vyučování. Stejně jako bibliční proroci kárali a napomínali lidi, aby naslouchali Božímu zjevení, tak obdarovaní kazatelé skrze celé dějiny církve s nadšením povzbuzovali svá shromáždění k poslušnosti Božímu slovu. Základním rozdílem je, že zatímco bibliční proroci obdrželi nové zjevení přímo od Božího ducha, současní kazatelé jsou povoláni k tomu, aby prohlašovali pouze to, co Boží duch zjevil ve svém slovu.“

V tom tkví celá podstata. Jediným legitimním způsobem, jak může kdokoli říct „Takto mluví Hospodin“ anebo „Dostal jsem slovo od Pána“ je, že bude následovat citát z Božího slova. Vše ostatní je opovržlivé nebo rouhavé, jen ne prorocké.

Zkušenost na závěr

Nakonec tohoto článku si neodpustím vzpomínku na jeden zážitek. Blahé paměti pastor Vladislav Santarius o sobě nikdy neprohlašoval, že by byl prorokem. Nikdy jsem ho neslyšel vyhlašovat „prorocké“ slovo ve smyslu: „Takto mluví Hospodin“. Znali jsme ho jako odvážného Bo-

žího služebníka, který v těžkých dobách komunistické nadvlády věrně kázal a vykládal Boží slovo. Dodnes si však velmi živě vzpomínám, jak při ilegálním školení misijních pracovníků na chatě Lípa v dobách těžké normalizace při jedné přednášce prohlásil, že přijde doba politické svobody, kdy bude možné svobodně organizovat velké evangelizace. Na toto shromáždění většina lidí přicházela různými vedlejšími cestami, které k chatě vedly, aby setkání zůstalo utajené. Některým posluchačům tato slova připadala natolik nereálná, že na to reagovali hlasitým smíchem, za což byli pastorem veřejně pokáráni za svou nevíru. Pastor Santarius se této doby, o které tehdy mluvil, nedožil, avšak jeho slova byla pro některé z nás tehdy velkým povzbuzením.

I v současné době Boží duch může své děti potěšovat a povzbuzovat v těžkých chvílích mimořádným způsobem. Děje se to však diametrálně jiným způsobem, než je nám to prezentováno současným prorockým hnutím.

Přepisy kázání z konference Strange Fire (Cizí oheň) naleznete na našich webových stránkách:

www.reformace.cz/reformace-c-19/cizi-ohen-john-macarthur

Pokud nemáte přístup na internet, rádi vám celou sérii zašleme vytištěnou.

K tématu doporučujeme také videa s vyučováním Justina Peterse o biblickém rozlišování, která jsou ke shlédnutí na stránkách: www.falesne-evangelium.cz a k zakoupení na DVD v Poutníkově četbě.

Otec, Syn a Duch svatý

Zimní konference Zápasu o duši a Poutníkovy četby 2016

Dílo trojjediného Boha v životě křesťana

30. ledna 2016

Aula Univerzitního kampusu Bohunice, Kamenice 753/5, 625 00 Brno

Program:

1. Proč je trojjedinost Boha důležitá (Pavel Steiger)
 2. Dílo trojjediného Boha ve stvoření (Jan Suchý)
 3. Dílo Boží Trojice ve spasení (Jaroslav Kernal)
 4. Dílo Boží Trojice v posvěcení (Marcus Denny)
 5. Dílo trojjediného Boha v oslavení (Radek Kolařík)
- 6. Otázky a odpovědi**

Konference je bezplatná, na uhrazení nákladů konference bude provedena sbírka. Na konferenci bude představena kniha Potěšení v Trojici, jejímž autorem je Michael Reeves a kterou přihlášení účastníci obdrží zdarma.

ČESKÝ BIBLICKÝ
INSTITUT

Přijímáme přihlášky

— do těchto studijních programů —

- Základní přehled Bible
- Výklad a kázání Bible 2
- Biblické poradenství 1

www.CBIKROMERIZ.CZ

Poutníková četba

Jsme fundamentalisté?

Peter Masters

Během posledních čtyřiceti let vznikla nová verze evangelikalismu a od té staré se velmi liší. Ta stará je pevně biblická, ta nová mnohem volněji ve vztahu k Bibli, čímž dává prostor k mnoha kompromisům. Tato publikace upozorňuje na vážné rozdíly.

Noví evangelikálové (takto se nazvali sami zakladatelé tohoto hnutí) nazývají evangelikály starého stylu fundamentalisty a popisují je velmi negativním

způsobem. Ať už si to uvědomujeme či nikoli, všude tyto dva názory vedou válku o srdce a pozornost biblických věřících. Křesťanský svět stále více spadá do jedné nebo druhé kategorie, do starého nebo nového stylu evangelikalismu.

48 stran, brož.

*www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39*

www.reformace.cz

zapasodusi@gmail.com

Korespondenční adresa: **Zápas o duši, Veleslavinova 14
400 11 Ústí nad Labem**

Telefon do redakce: (+420) 411 440 021

Dobrovolné příspěvky pošlete přiloženou složenkou nebo převodem z účtu. Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)

2600196560 / 8330 (Slovensko)

HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)

pondělí 23³⁰–0⁰⁰, středa 17¹⁵–17⁴⁵, čtvrtek 5⁰⁰–5³⁰

NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880 (Print), ISSN 2336-8330 (Online)